

Arrest

nr. 304 956 van 17 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 29 oktober 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 maart 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 13 juni 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 2001 in Tahzeen, district Surobi, provincie Kaboel waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, broers en zussen. U praktiseert de soennitische islam. U ging niet naar school. Verder werkte u af en toe op de velden van uw vader die ook als handelaar werkte, en speelde soms kaarten en andere spelletjes met de

jongens van uw dorp. Uw jongere broer R. heeft zich kort voor de val van de overheid aangesloten bij het Afghaanse leger en is na de machtsovername van de taliban, omstreeks 21 augustus 2021, gevlucht uit Afghanistan. U heeft sindsdien geen contact meer met hem.

Naast uw huis was er overheidspost waar uw vriend S. gestationeerd was. Op een dag brak er een gevecht uit en S. werd voor uw huis geraakt. U sleepte hem binnen in uw huis maar 's nachts kreeg u bezoek van de taliban en ze besloten u en S. mee te nemen. Uw vader riep tegen de mensen in het dorp dat u werd meegenomen. De malek en ouderen kwamen daarom onderhandelen met de taliban. U vertelde hen dat u S. niet had geholpen maar dat hij uit zichzelf naar uw huis is gekomen. U en S. werden tien dagen lang vastgehouden door de taliban. Tijdens die periode werd u ook geslagen door hen. De dorpsouderen en de malek betaalden vervolgens een borg en kochten u op deze manier vrij. Na uw vrijlating nam uw vader u mee naar Jalalabad in Nangarhar, u werd daar 3-4 maanden gehospitaliseerd in Spingar ziekenhuis omdat de taliban u zo hard hadden geslagen dat u rugklachten had. Nadien kreeg u nog vaak opmerkingen van de taliban over uw haarsnit en dergelijke.

Na uw behandeling in Nangarhar had u last van uw rug en kon u niet meer werken. De taliban behandelden u nog altijd niet goed en kwamen u weer slaan. Ze beschuldigden u ervan de afvalligen, hun vijanden, te hebben geholpen. Er ging een jaar voorbij en op een dag werkte u samen met uw vader op de velden. Uw vader vroeg u het water om te leiden van de rivier in het midden van uw dorp zodat jullie de velden konden irrigeren. Toen u hiermee bezig was, zag u in de verte 4-5 talibs. Ze waren de grond aan het uitgraven en plaatsten twee of drie plastic containers. Ze merkten u op en zeiden u onmiddellijk naar huis te gaan. U wandelde verder en opeens kwamen er 50 overheidsvoertuigen op u af. De eerste hield u tegen en het overheidspersoneel probeerde u te slaan. Ze vroegen u waar de taliban waren. U antwoordde dat ze hen bij de afdalende helling konden vinden en dat u de taliban bommen had zien plaatsten. U moest van het leger naar huis gaan om niet gewond te geraken in het gevecht dat zou volgen. Het gevecht duurde twee tot drie uren. 's Nachts kwamen de taliban opnieuw naar uw huis en namen u mee met hen. U had uw vader niets verteld over wat u aan de overheid had gezegd.

Ze hielden u vier dagen bij hen vast om te worden berecht. Ze sloegen u en gaven u enkel gekookte aardappelen te eten. U zat vast in een container met twee talibs die u bewaakten. U gaf meerdere malen over en vroeg hen u water te brengen. Ze maakten uw armen en benen los en gaven u water. De twee mannen sloten de deur van de container waarin u zich bevond maar deden die niet op slot en namen vervolgens deel aan het gevecht met de overheid. U duwde na een tijd de container open en kon op die manier ontsnappen. Het gevecht was ondertussen ten einde en u hoorde niemand meer in de buurt. Toen vertrok u blootvoets richting uw huis. Uw huis was 40-50 minuten van die plaats gelokaliseerd maar u rende en kwam al na 15 minuten aan. U ging niet naar huis maar naar de gastenkamer van uw huis, nam uw motorfiets en ging naar Surobi. Daar verbleef u ongeveer drie uur bij de zoon van uw tante. Een chauffeur bracht u met de auto naar Kaboel en van daaruit vertrok u naar Nimroz en verliet u Afghanistan.

Na uw vertrek omstreeks oktober 2017, bleven uw ouders samen met uw broers en zussen in uw ouderlijk huis wonen. In die periode kwamen de taliban naar uw huis om uw vader en broer R. te vragen waar u was. Ze beschuldigden u van spionage. Uw broer is hierdoor uiteindelijk gevlucht uit Afghanistan. U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en kwam na een verblijf van drie jaar en acht maanden in Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. U zette vervolgens uw reis voort en kwam aan in Bulgarije waar u twintig dagen verbleef. Daarna kwam u aan in Servië en na een verblijf van 50 dagen, trok u verder via Hongarije naar Oostenrijk waar u op 13 oktober 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Vervolgens reisde u via Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 27 oktober 2021 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 29 oktober 2021. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Oostenrijk, dat weigerde. Twee-drie maanden voor uw persoonlijk onderhoud vertelde uw vader dat de taliban u nog zochten. Ze willen dat de dorpelingen hen helpen u te vinden zodat ze u kunnen arresteren. Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Daarnaast vreest u hen wegens uw verblijf in een ongelovig land.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara en die van uw vader, een aanbevelingsbrief van uw werkplaats in een pluimveebedrijf in België, en verschillende medische attesten die betrekking hebben op uw rugklachten (daterend van 26/01/2022 en 11/03/2022).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud rugklachten te hebben door de slagen en verwondingen die u zou hebben opgelopen door de taliban (CGVS, p 13). U hebt hier ook een medisch attest van neergelegd.

In dit medisch attest wordt in fine gewag gemaakt van vroegtijdige discopathie waarbij wordt aangedrongen op een fysiotherapeutische behandeling en revalidatie. Nergens blijkt echter dat deze fysieke moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging. Ook werd u voorgesteld om rond te lopen en niet stil te zitten als u teveel last kreeg van uw rug, ook hier hebt u geen gebruik van gemaakt (CGVS, p 16). U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 25), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat ze u ervan verdenken informatie doorgegeven te hebben aan de overheid. Daarnaast vreest u hen wegens uw verblijf in een ongelovig land. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Aan de beschuldiging jegens u van spionage door de taliban kan vooreerst geen geloof worden gehecht. Volgens uw verklaringen zag u op een dag meerdere talibanleden iets plaatsens bij een weg. Ze waren de grond aan het uitgraven en hadden plastieken containers bij, waardoor u concludeerde dat ze een bom plaatsten (CGVS, p 13). Toen u vlak erna overheidsmensen tegenkwam hebt u dit aan hen gemeld.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent vaag en tegenstrijdig zijn. Gevraagd wat u precies zag toen u de taliban opmerkte, vraagt u zich eerst af wat u moet vertellen en stelt u dat u ze zag want ze waren dichtbij u (CGVS, p 17). U nogmaals gevraagd naar wat u precies zag, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p 18). U een derde maal gevraagd wat u zag, stelt u dat u hen kon zien aangezien u de weg naast hen had genomen (CGVS, p 18). U antwoordt dat zij een bom plaatsten in de seizoensgebonden rivier en dat de dorpelingen u zeiden dat het bommen waren (CGVS, p 18). U geeft aan dat u op een helling moest staan om te zien wat zij deden (CGVS, p 19). Daar waar u opmerkelijk genoeg meteen onraad rook bij het zien en horen van deze personen gekleed in gewaden en wapens (CGVS, p 18), bleef u, alle risico naast u neerlegend, alsnog kijken wat zij aan het doen waren (CGVS, p 19). U nadien gevraagd of de taliban u zagen, lijkt u niet zeker van uw antwoord en stelt u: "Misschien zagen ze me want ze schreeuwden naar me, moesten me zeker gezien hebben." (CGVS, p 19). Dat u eerst niet zeker weet of de taliban u toen zagen maar nadien resoluut antwoordt dat ze u toeriepen weg te gaan, wekt sterk de indruk dat u uw antwoorden naargelang de vragen aanpast, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen doet wankelen.

Verder merkt het CGVS op dat uw verklaringen met betrekking tot de specifieke locatie van de bom ook zonder meer uit de lucht gegrepen zijn. De vraag stelt zich waarom deze mannen openlijk en bij klaarlichte dag een bom zouden plaatsen op een weg die het overheidspersoneel niet regelmatig nam gezien die hen verder in talibangebied zou brengen (CGVS, p 18 en 20).

De vaststelling dringt zich op dat dit allesbehalve een strategisch interessante zet van de taliban is. Bovendien zou ook worden verwacht dat, als u tegen de verwachtingen van de taliban in was opgedoken op de plaats waar ze zaken uitvoerden die het daglicht niet mochten zien of waar ze niet mochten worden gezien, de aanwezige leden dan meteen actie hadden genomen tegen u. Een actie waarbij ze u het zwijgen oplegden of een andere manier om ervoor te zorgen dat u hun plan niet in de kiem zou smoren en al zeker niet naar de politie of andere overheidstroepen zou stappen. Te meer u stelt meerdere keren in aanvaring te zijn gekomen met hen waarbij zij u telkenmale hardhandig hebben aangepakt (CGVS, p 13). Dat niet gebeurde en de talibanleden u enkel opdroegen onmiddellijk naar huis te gaan (CGVS, p 13 en 19), doet in deze nogmaals twijfels rijzen over uw asielrelaas. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat vermeende spionnen riskeren op uiterst gewelddadige wijze door de taliban te worden vervolgd (zie landeninformatie toegevoegd aan de blauwe map).

Een andere en nog belangrijkere vaststelling is dat uw houding niet in overeenstemming is met het gevaar dat u loopt als getuige. Na het zien van de graafwerken, wordt u tegengehouden door een konvooi van 50 overheidsvoertuigen (CGVS, p 19). U beslist hen vrijwel meteen in te lichten over de taliban zonder hier

schijnbaar lang over na te denken of de feiten vooraf met iemand in uw familie te bespreken (CGVS, p 20). U verklaart dat “u pijn voelde in uw hart en daardoor niet wou dat andere mensen werden opgeblazen”. Daarom besloot u erover te praten (CGVS, p 20). Zelf lijkt u echter wel te beseffen dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico’s met zich kon meebrengen (CGVS, p 10 en 13). Toch lijkt uw vaderlandsliefde te overheersen waardoor u beslist het aan de autoriteiten te vertellen (CGVS, p 20). Hoe nobel dit ook moge zijn, dient er evenwel op gewezen te worden dat u voordien nooit iets dergelijks heeft gemeld aan de politie (CGVS, p 20) en meerdere aanvaringen hebt gehad met de taliban waarbij u verklaart tien dagen door hen te zijn aangehouden omdat u een overheidspersoon in huis had genomen en verzorgd (CGVS, p 13). Deze beslissing moet ook in het licht van uw verklaringen over de talibanaanwezigheid in uw regio worden gelezen en beoordeeld (CGVS, p 9 en 10). Van een jongeman als u die een duidelijk zicht had op de controle- en machtsmechanismen van de taliban in zijn dorp en regio, is het niet onredelijk om te verwachten dat u eveneens het besef had dat het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, ernstige risico’s met zich kon meebrengen. Maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat dit besef bij u op dat moment aanwezig was. Bovendien was u ook nog redelijk jong en lijkt het niet onwaarschijnlijk dat u de feiten vooraf met uw vader had besproken, zeker in de Afghaanse context waarin jongeren vaak zelf weinig zelf beslissingen nemen en vooral naar het oordeel van hun vader of andere mannelijke verantwoordelijken luisteren. Dat u dit niet gedaan hebt, lijkt dus niet alleen tegenstrijdig met de mogelijke risico’s maar evenzeer met de Afghaanse tradities.

Verder dienen er ernstige vraagtekens geplaatst te worden bij de zeer weinig doortastende werkwijze van de autoriteiten. Het houdt weinig steek dat een Afghaanse militaire operatie tegen de taliban in uw schoenen zou geschoven worden omdat u net datzelfde ogenblik de taliban iets zag ondernemen. Aan een dergelijke militaire operatie gaat immers een grondige planning vooraf, te meer dat er volgens uw verklaringen reeds 50 overheidsvoertuigen op weg waren. Zo is het erg merkwaardig dat een konvooi militairen een plaatselijke jongeman moeten vragen naar de locatie van hun doelwit terwijl uit het feit dat de militairen met 40-50 voertuigen onderweg zijn lijkt te wijzen op een operatie die wel degelijk werd voorbereid. Daarenboven is het raar dat zij u hiervoor nodig hadden aangezien u aangaf dat zij daar niet regelmatig passeerden, net om confrontaties met de taliban te vermijden en tevens is het merkwaardig dat zij u direct op uw woord geloofden gezien u even goed een spion of zelfs talib kon zijn (CGVS, p 20).

Voorts is het opmerkelijk dat u thuis niet aan uw vader vertelde dat u de autoriteiten had gewaarschuwd over de activiteiten van de taliban die u die ochtend had gezien (CGVS, p 21). Uw verklaring dat u bang was omdat uw vader u zou slaan overtuigt evenmin (CGVS, p 21). Temeer u aangaf dat uw vader eerder alles in het werk had gesteld om u vrij te krijgen toen de taliban u een eerste keer vasthielden (CGVS, p 13 en 15). Met dit in het achterhoofd lijkt het vrij ongerijmd dat u wel meteen de politie contacteerde doch naliel uw familie in te lichten over wat u de taliban zag doen. U verklaarde immers zelf dat u nadien gewoon naar huis ging (CGVS, p 19 en 20). Indien u werkelijk schrik had dat taliban bij u thuis zou binnenvallen, iets wat ze in het verleden meerdere keren hebben gedaan toen u tegen hen inging (CGVS, p 13), spreekt het voor zich dat u uw familie onmiddellijk zou hebben gewaarschuwd voor mogelijk gevaar.

Bovendien dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij de manier waarop u door de taliban werd meegenomen. Zo stelt u dat de autoriteiten uren verwickeld waren in een gevecht met de taliban nadat u hen had gesproken (CGVS, p 13). De taliban zouden diezelfde nacht naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p 21). U gevraagd of het dezelfde taliban waren die u de bom had zien plaatsen, stelt u dat ze onherkenbaar waren en dat u het niet weet (CGVS, p 21). U gevraagd wat de taliban tegen u zeiden, stelt u: “Ze riepen me, ze toeteren met hun motorfietsen, ze omsingelden de poort. Ik weet niet van hen dus ik kwam vol vertrouwen. Het moment dat ze me zagen, vielen ze me aan, boeiden mijn handen en zetten me in voertuig.” (CGVS, p 21). U stelde eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de taliban bij de helling kon herkennen aan hun motorfietsen, maar blijkbaar deed dit bij dit bezoek bij geen belletje rinkelen aangezien u aangaf deze gemaskerde mannen vol vertrouwen te zijn tegemoet gegaan (CGVS, p 18). Tevens is het niet duidelijk waarom de groepering – die elke nacht uw dorp kon betreden, uw adres kende en ondertussen al uw deur had gestaan – u niet simpelweg thuis kwam onderscheppen indien zij naar u op zoek waren zoals u verklaarde maar integendeel buiten bleven wachten op u (CGVS p 9, 10, 13 en 21).

Ook uw verklaringen over hoe u uit de greep van de taliban wist te ontsnappen bleken volstrekt ongeloofwaardig. Zo stelt u dat u vier dagen werd vastgehouden door de taliban (CGVS, p 14). U kon ontsnappen omdat zij uw handen en voeten losmaakten zodat u water kon drinken (CGVS, p 14). Wanneer het CGVS zich verwondert waarom de taliban het nodig acht u hiervoor los te maken, komt u met de verklaring dat ze u verkeerd hadden vastgebonden en dat u op die manier geen water kon drinken. U voegt eraan toe dat ze u ook losmaakten aangezien u naar het toilet moest gaan (CGVS, p 22). Eerder stelde u nochtans dat de taliban “op je stappen, ook al vraag je hen om water” waarmee u laat uitschijnen dat ze hun gevangenen onmenselijk behandelen (CGVS, p 15). Toch zouden ze u dit keer hebben geholpen met het drinken van water en naar het toilet gaan. Het is eveneens onduidelijk waarom ze die container niet op slot deden. Dat u dan op die manier kon ontsnappen valt niet te rijmen met uw eerdere verklaringen over de taliban. Daarenboven stelt u dat ze u in die vier dagen niet genoeg eten hebben gegeven en af en toe een

beetje water (CGVS, p 14 en 17). Wanneer het CGVS zich verwondert hoe u in zo'n zwakke toestand, blootvoets, vijftien minuten kon lopen richting uw huis, stelt u dat u het heel zwaar was maar dat u het nog sneller zou gedaan hebben als u een betere conditie had (CGVS, p 22). U gevraagd hoe u wist naar waar u moest lopen, stelt u gewoonweg dat u uit hun territorium probeerde te ontsnappen (CGVS, p 22). Dat u 15 minuten blootvoets doet over een afstand waar u normaal gezien 50 minuten voor nodig had, bovendien 's nachts, lijdend aan rugproblemen en en niet goed wetend waar u zich bevond, kan dus niet overtuigen.

Uw verklaringen over de belevenissen van uw gezin tijdens uw ontvoering overtuigen niet. U gevraagd wat zij in die vier dagen deden, stelt u dat ze niets deden uit angst voor de taliban (CGVS, p 22). Dit valt niet te rijmen met het eerdere gedrag van uw familie, met name uw vader die bij uw eerste ontvoering onmiddellijk de malek en dorpsouderen inschakelde om u vrij te krijgen (zie supra). De weinige voorzorgsmaatregelen die uw familie blijktbaar nam, alsook hun aanvankelijke passieve houding, plaatsen verder de nodige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verdwijning. Overigens hebt u op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gemaakt van een eerdere ontvoering door de taliban waar u voordien slachtoffer van zou geworden zijn. U zou meer dan een jaar eerder immers tien dagen zijn meegenomen door de taliban omdat u onderdak had geboden aan uw vriend die diende bij een controlepost in de buurt en gewond was geraakt tijdens een gevecht (CGVS p. 13). Na bemiddeling en betaling van een afkoopsom werd u vrijgelaten, weliswaar diende u nog maanden verzorgd te worden omdat de taliban u in die periode zwaar hadden mishandeld. Hoewel u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u op DVZ niet de kans had gekregen om alle problemen te vermelden, is het merkwaardig dat u nergens tijdens dat onderhoud over deze ontvoering sprak, te meer uw rugklachten die u sindsdien hebt het rechtstreeks gevolg zouden zijn van deze ontvoering. U gaf op het CGVS zelfs aan dat uw familie de taliban verachtte wegens de slagen die u ze u hadden toegediend (CGVS p. 11). U zou drie-vier maanden gehospitaliseerd zijn in Jalalabad, maar brengt hiervan ook geen enkel begin van bewijs aan (CGVS p. 13). Ook in de verklaring DVZ gaf u wel aan dat u onderweg naar Hongarije gevallen was en dat uw been gebroken was, u zou daarop in Oostenrijk medische verzorging hebben gevraagd maar die niet hebben gekregen (zie DVZ Verklaring punt 32-33). Van eerdere mishandeling door de taliban en rugklachten maakte u dan weer geen melding. Dat deze medische klachten het gevolg zouden zijn van mishandeling door de taliban maakt u derhalve niet aannemelijk.

Verder blijkt uit uw verklaringen geenszins dat de taliban na uw vlucht op een doortastende manier naar u op zoek zou zijn gegaan. Zij zouden nog meerdere keren naar uw huis gekomen zijn (CGVS, p. 23), maar wanneer eerder tijdens het persoonlijk onderhoud geïnformeerd wordt naar de situatie van uw familie, verklaart u dat er blijktbaar geen problemen zijn; "ze zijn goed" (CGVS, p 5, 23 en 24). Dit staat in schril contrast met uw bewering dat ze uw broer na uw vertrek hebben geslagen (CGVS, p 23). Wat er ook van zij, verder dan deze huisbezoeken reikt de vervolging van de taliban niet. Ze ondernamen geen verdere acties tegen u of uw familie (CGVS p 24). Uit niets blijkt dat de taliban u, die zij van spionage en verraad zou beschuldigen, zouden zoeken.

U stelt als bijkomend asielmotief dat u mogelijk problemen zal krijgen bij terugkeer omdat de taliban u ervan zullen beschuldigen in ongelovige landen te hebben verbleven (CGVS, p24).

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw gepercipieerde omgang met ongelovige mensen deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze activiteiten of levensstijl een uiting zijn van uw politieke of religieuze overtuiging. U maakt niet concreet hoe uw job in een pluimveebedrijf een uiting is van uw gewijzigde politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen (zie verder in de beslissing).

Tot slot haalde u nog aan dat uw broer R. zich bij het leger had aangesloten kort voor de val van het Afghaans overheid en sindsdien verdwenen is (CGVS p. 7). U kan hier zelf amper iets over vertellen geeft u aan. Hoewel u inderdaad mogelijk al Afghanistan verlaten had, blijkt ook uit uw verklaringen dat u al verschillende keren contact heeft gehad met uw familie in Afghanistan zodat u wel in de gelegenheid was om hieromtrent meer te vragen, wat u blijktbaar niet hebt gedaan. Van zijn aansluiting bij het leger brengt u ook geen enkel begin van bewijs aan en dit blijft een blote bewering van uw kant.

De documenten die u hebt voorgelegd zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. De taskara's van u en uw vader bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. De aanbevelingsbrief van uw werkplaats in België voegt niets toe aan uw asielrelaas. Uw medische attesten werden zijdelings al besproken. Deze staven echter enkel het feit

dat u in België slachtoffer werd van een verkeersongeval maar vertonen geen link met uw asielmotieven. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongelooftwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Oostenrijk, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u Oostenrijk al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerdte redenen van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat

een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw fysieke moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Immers blijkt niet dat u dermate ernstige fysieke problemen heeft dat u meer dan een ander risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het

optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde

elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat de verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door de verzoeker ook niet betwist.

2.3. Verzoekschrift en stukken

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt:

“1) Eerste middel afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst wegens het feit dat hij wordt beschouwd door Taliban als verrader en ketter omdat hij de autoriteiten informeerde dat de taliban hun wapens in zijn winkel verstoppen. Hieromtrent benadrukt het UNCHR:

« UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan » dat alle strijdende groepen, waaronder de Taliban « systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, pro-Government armed

groups, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors »

Dezelfde bevinding werd in het laatste EASO-verslag van januari 2022 gedaan:

« 2.1 Compliance with Taliban moral and religious norms

UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, Throughout the reference period it remained unclear which laws were enforced by the established authorities. As previously mentioned, there was a tendency of Taliban officials to state that they were implementing Sharia without further clarifications. An Afghan human rights expert described the lack of clarity regarding the prevailing legal order as one of the most prominent factors of life in Afghanistan after the takeover; people did not know what was legal or not, whether the laws of the previous administration were still in place or had been replaced. The source called the situation 'a suspension of the legal order'.

As the laws were difficult to identify, some people altered their characteristics and behaviour to conform with what was perceived as Taliban norms. For example, in the first days after the Taliban entered Kabul many people stayed indoors, and especially professional women and persons fearing retaliation reportedly did not go outside. There were also reports on an increased demand for traditional clothing for men and women, and some men letting their beards grow out. Reactions to behaviour perceived as non-compliant with Taliban moral and religious norms seemed to differ. According to journalist Ali Latifi, the top leadership's assurances that people could resume their daily lives did not 'reach the bottom', and there were instances of fighters subjecting people to violence or verbal confrontations. For instance, men were reportedly stopped and harassed by Taliban fighters for wearing Western style clothes or cutting beards (...)

2.5 Persons affiliated with the former government, security forces or foreign forces On 17 August 2021, the Taliban announced a general amnesty for all government workers. However, on 19 August 2021, a RHIPTO Center intelligence report referred to by Reuters presented information claiming that the Taliban had compiled a blacklist and were hunting down people with suspected links to the previous administration or to US-led forces, noting that those 'particularly at risk are individuals in central positions in military, police and investigative units.' In an interview with BBC, RHIPTO Center director Christian Nellemann stated that there were a 'high number of individuals' targeted by the Taliban, and called the threat 'crystal clear'. »

Het recentere EUAA « Country Guidance: Afghanistan – Targeting of Individuals » verslag van augustus 2022 stelt ook dat:

« As mentioned UNAMA's monitoring indicated a 'clear pattern' regarding targeting taking place in the period 15 August 2021–15 June 2022 and identified former government officials as one of the groups having been 'particularly at risk of experiencing human rights violations'. Figures concerning former government officials was demonstrated together with former ANDSF members, which included 160 extrajudicial killings (including 10 women), 178 arbitrary arrests and detentions, 23 incommunicado detentions, and 56 instances of torture and ill-treatment. All these instances were carried out by the de facto authorities and occurred in almost all parts of Afghanistan. According to UNAMA individuals on 'differing level of affiliation to the former government' fell victim to such acts, 'from senior officials to drivers, bodyguards and relatives.'⁷⁶¹ From October 2021, UNAMA noted that the targeting of former government officials generally focused on individuals rather than groups. Killings were often carried out like quick executions and arbitrary arrests and detentions appeared to be 'widespread'.⁷⁶² In February 2022, SkyNews reported on living conditions in a prison in Herat. Many detainees were presented as former government workers, imprisoned without trial or evidence.⁷⁶³ (...) UNAMA, on the other hand, stated that it was 'evident' that individuals that did not hold senior roles within the former government were also targeted, and gave relatives as an example. ⁷⁶⁹ »³

Uit deze uiterst recente bronnen blijkt dat:

- de Taliban zich niet houden aan de door hen aangekondigde amnestie;
- de personen die niet voldoen aan de morele en religieuze normen van de Taliban worden bedreigd, vervolgd en gedood;
- de personen die in de ogen van de Taliban een band heeft met de vorige regering worden vervolgd.

Hij zou daarom een doelwit bij uitstek zijn voor de Taliban als hij naar Afghanistan zou terugkeren. Deze vrees voor vervolging is gebaseerd op religieuze en/of politieke overtuiging motieven en is dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vrees voor vervolging als gevolg van zijn religieuze en/of politieke overtuigingen. In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de bedreigingen tegen verzoeker en zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan in vraag te stellen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordeelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel 1A van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker – quod non – dan hoeft hem de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en, in mindere mate, c) van de Vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade. De ernstige schade meer bepaald in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:

a) doodstraf of executie, of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet.

Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de

Vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147).

Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russe, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeer van een verzoeker naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico zou lopen, in hoofde van de asielzoeker, tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) (en in mindere mate c)) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

2) Tweede middel afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») ; artikelen 48, 48/2, 48/3,

48/4 en 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet ; artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Vluchtelingenstatus

2.1.1. Asielrelaas

2.1.1.1. Met betrekking tot verzoekers verklaringen omtrent de dag waar hij de Taliban zag een bom aan het plaatsen

Met betrekking tot het precieze moment waarop verzoeker de Taliban een bom zag plaatsen, betwist de wederpartij verzoekers verklaringen met drie argumenten.

Ten eerste was de verwerende partij van mening dat de verklaringen van de verzoeker evolueerden. Op de vraag of de Taliban hadden gemerkt dat hij hen de bom had zien plaatsen, antwoordde verzoeker "Misschien zagen ze me want ze schreeuwden naar me, moesten me zeker gezien hebben". De verwerende partij beschouwde dit als evoluerende verklaringen, aangezien verzoeker aanvankelijk "misschien" had geantwoord, om later te verklaren dat de Taliban hem inderdaad hadden gezien. Dit is een veel te harde beoordeling van verzoekers verklaringen. In feite zou het goed kunnen dat het een verkeerd taalgebruik was, of een manier van spreken van verzoeker. Het was geen evolutief antwoord, want aan het einde van zijn zin was het antwoord van de verzoeker duidelijk: de Taliban hadden hem gezien en hij wist dat omdat ze naar hem hadden geschreeuwd. Een eenvoudige "misschien" aanvechten is niet alleen een ontoereikende motivering, het is ook een veel te harde beoordeling voor een zin die aan het einde duidelijk is.

Ten tweede is de tegenpartij van mening dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban het risico zouden hebben genomen om op klaarlichte dag een bom naast een weg te begraven, vooral een weg die door de autoriteiten niet regelmatig werd gebruikt. Opgemerkt moet worden dat de overweging dat het niet geloofwaardig is om een bom op klaarlichte dag naast een weg te begraven, alleen geldt als het een weg is die vaak door de autoriteiten wordt gebruikt. Als, zoals de wederpartij opmerkt, de weg niet vaak door de autoriteiten wordt gebruikt, is er absoluut geen risico om daar op klaarlichte dag een bom te begraven. Temeer daar de tegenpartij niet op de hoogte is van de informatie waarover de Taliban beschikken. Misschien hadden ze een manier om in real time op de hoogte te zijn van de mogelijke nadering van voertuigen van de autoriteiten. Een bom begraven in de buurt van een weg die weinig door de autoriteiten wordt gebruikt, is geen onwaarschijnlijke strategie. Integendeel, het zou voor de Taliban veel riskanter zijn om een bom te begraven in een gebied dat veel door de autoriteiten wordt gebruikt. Het risico om gepakt te worden zou veel groter zijn geweest. Een bom begraven in een gebied dicht bij het Talibangebied is dus een manier om hun territorium af te bakenen en zich te beschermen tegen de komst van de autoriteiten in geval van een offensief. Deze strategie is dus helemaal niet onaannemelijk.

Ten derde is de verwerende partij van mening dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban verzoeker alleen maar hadden toegeroepen om weg te gaan en niets concreets hadden gedaan om te voorkomen dat verzoeker hen zou aanklagen. Ook deze grief vormde een kennelijke beoordelingsfout. Verzoeker is hierover niet eens ondervraagd en heeft niet de gelegenheid gehad om een eenvoudige verklaring te geven: de Taliban hadden duidelijk begrepen dat hij op de velden aan het werk was om ze te irrigeren. Hij was geen politieagent of soldaat, en bovendien was hij erg jong (17-18 jaar). De Taliban hadden geen reden om hem aan te vallen.

2.1.1.2. Met betrekking tot verzoekers houding na het zien van de graafwerken

De wederpartij is in de eerste plaats van mening dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker de Taliban bij de autoriteiten had aangegeven zonder de mogelijke gevolgen te overwegen. Ten tweede is het volgens de wederpartij evenmin geloofwaardig dat verzoeker de zaak niet t van tevoren met zijn vader had besproken.

In dit opzicht heeft de wederpartij opnieuw blijk gegeven van een onredelijk hoge mate van strengheid. Zoals verzoeker op bladzijde 20 van zijn NPO heeft verklaard, hebben de autoriteiten hun wapens op hem gericht, hem gevraagd zijn handen op te steken en hem gevraagd waar de Taliban waren. Verzoeker kan niet worden verweten dat hij door een dergelijke situatie is geïntimideerd, dat hij bang is geworden en dat hij alles heeft gezegd zonder na te denken.

Dit geldt des te meer daar verzoeker had verklaard dat hij niet wilde dat mensen stierven, en al helemaal niet omdat hij had gezwegen. Hem kon dus niet worden verweten dat hij de zaak niet van tevoren met zijn vader had besproken. Sterker nog, verzoeker was niet in het gezelschap van zijn vader en heeft onder druk niet eens de optie overwogen om niets te zeggen en te wachten om de zaak vooraf met zijn vader te bespreken, zoals de 'traditie' voorschrijft. Het is duidelijk dat 'traditie' op een moment als dit, wanneer men dringend en onder druk moet reageren, op de achtergrond raakt. Dit gedrag als ongeloofwaardig beschouwen is duidelijk een beoordelingsfout.

2.1.1.3. Met betrekking tot de mobilisatie van de troepen van de autoriteiten na de verklaringen van de eiser

De wederpartij is van mening dat het niet geloofwaardig is dat de autoriteiten een dergelijke grootschalige operatie uitsluitend op basis van verzoekers verklaringen hadden opgezet. Er zij echter op gewezen dat verzoeker nooit heeft gezegd dat de operatie uitsluitend op basis van zijn woorden was opgezet. Verzoeker verklaarde namelijk dat toen hij de autoriteiten ontmoette, er al 40 tot 50 voertuigen waren (blz. 19). De voertuigen waren dus niet gemobiliseerd naar aanleiding van de verklaringen van de verzoeker. Het is daarom zeer waarschijnlijk dat deze operatie van tevoren was gepland, onafhankelijk van de verzoeker, en

dat de verzoeker louter als potentiële getuige werd ondervraagd. Dit zou ook verklaren waarom de soldaten de verzoeker rechtstreeks vroegen "waar zijn de Taliban?". Dit impliceert dat zij op de hoogte waren van de aanwezigheid van de Taliban in het gebied lang voordat zij verzoekers pad kruisten. Dit argument is derhalve irrelevant en leidt tot een kennelijke beoordelingsfout.

2.1.1.4. Met betrekking tot het feit dat verzoeker na deze gebeurtenissen zijn vader niet op de hoogte bracht. De wederpartij is van mening dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker na zijn thuiskomst het incident niet met zijn vader had besproken. Verzoeker verklaarde dat dit was omdat hij bang was dat zijn vader boos en gewelddadig tegen hem zou worden, maar de wederpartij vindt deze verklaring onvoldoende, voor zover de verzoeker al problemen met de Taliban had gehad en dus wist dat hij en zijn gezin mogelijk gevaar liepen. Er zij op gewezen dat verzoeker niet kon weten dat hij gevaar zou lopen. Het was verre van vanzelfsprekend dat de Taliban hem zouden verdenken, hem ervan zouden beschuldigen een spion te zijn en hem zouden aanvallen, aangezien toen hij de Taliban zag, deze niet al te achterdochtig tegenover hem waren en hem eenvoudigweg vroegen te vertrekken. Bijgevolg kon verzoekers houding niet als weinig geloofwaardig worden beschouwd. Ter herinnering, volgens de UNHCR : « Une conclusion d'absence de plausibilité doit se fonder sur des déductions raisonnables et justifiées avec objectivité. L'examineur ne doit pas formuler d'hypothèse concernant la façon dont les événements se seraient déroulés ou auraient dû se dérouler, ou la façon dont le demandeur ou une tierce personne aurait dû se conduire. L'agent responsable de la décision doit énoncer clairement les motifs de sa décision en cas de conclusion d'absence de plausibilité concernant un témoignage ou un fait. L'agent doit s'assurer qu'une telle conclusion est étayée par les éléments d'appui et renvoie à ces éléments ; il ou elle doit également décrire les motifs permettant de conclure à l'insuffisance des explications apportées par le demandeur en vue de réfuter une conclusion de défavorable en matière de crédibilité » (vrije vertaling : "Een bevinding van gebrek aan plausibiliteit moet gebaseerd zijn op redelijke en objectief gerechtvaardigde gevolgtrekkingen. De onderzoeker mag geen veronderstellingen maken over hoe de gebeurtenissen zouden zijn verlopen of hadden moeten verlopen, of hoe de asielzoeker of een derde zich had moeten gedragen. De functionaris die verantwoordelijk is voor het besluit moet duidelijk de redenen voor zijn of haar besluit vermelden in het geval van een bevinding dat een getuigenis of een feit niet plausibel is. De functionaris moet ervoor zorgen dat een dergelijke bevinding wordt ondersteund door en verwijst naar het bewijsmateriaal; hij of zij moet ook de redenen beschrijven voor de conclusie dat de verklaringen van de asielzoeker onvoldoende zijn om een negatieve plausibiliteitsvinding te weerleggen".

Men moet daarom voorzichtig zijn bij het beoordelen van de plausibiliteit. In dit geval is het duidelijk dat de redenering van de wederpartij grotendeels vooruitloopt op het gedrag dat de aanvrager had moeten aannemen, op een volledig subjectieve manier en zonder echt rekening te houden met alle elementen van zijn verhaal en met betrekking tot zijn profiel. Dit motief moet daarom worden afgewezen.

2.1.1.5. Met betrekking tot de manier waarop de aanvrager door de Taliban is Meegenomen. In dat verband is de wederpartij van mening dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker geen argwaan had gekregen toen hij het lawaai van de aankomende motoren hoorde, aangezien hij de Taliban al eerder op motoren had gezien. Vervolgens is de wederpartij verbaasd dat de Taliban op de deur hadden geklopt in plaats van gewoon met geweld het huis binnen te gaan. UNHCR, « Au delà de la preuve - Évaluation de la crédibilité dans les systèmes d'asile européens », p. 32. 4

10 In de eerste plaats moet nogmaals worden gewezen op de buitensporige strengheid van de wederpartij. Verzoeker heeft steeds verklaard dat hij niet wist dat het de Taliban waren die bij hem aanklopten en het enkele feit dat zij zich op een motor bevonden had hem niet tot een andere conclusie kunnen brengen. Veel mensen reizen op motoren en het is geen abnormale of ongeloofwaardige houding om op dat moment geen argwaan te hebben gehad. Temeer omdat het in de lokale dorpscultuur niet gebruikelijk is om achterdochtig te zijn tegenover elke persoon die aanklopt.

Ten tweede wordt het feit dat de Taliban als eerste aanklopten eenvoudigweg verklaard door het feit dat de Taliban niet altijd onmiddellijk geweld gebruiken. Net zoals politieagenten, als ze iemand zoeken, eerst aanbellen en dan met geweld binnenkomen, is het niet onlogisch dat de Taliban eerst hebben geprobeerd om de verzoeker naar hen toe te laten komen voordat ze naar hem toe kwamen. Door hun weg naar binnen te forceren namen de Taliban het risico dat verzoeker bang zou worden en zou vluchten of zich zou verstoppen, wat niet effectief zou zijn geweest. Deze houding is dus helemaal niet onaannemelijk. Er zij ook aan herinnerd dat, volgens de UNHCR, « L'examineur ne doit pas formuler d'hypothèse concernant la façon dont les événements se seraient déroulés ou auraient dû se dérouler, ou la façon dont le demandeur ou une tierce personne aurait dû se conduire » (zie supra, vrije vertaling : "de onderzoeker geen hypothesen mag formuleren over de manier waarop de gebeurtenissen zich zouden hebben ontwikkeld of hadden moeten ontwikkelen, of over de manier waarop de asielzoeker of een derde zich had moeten gedragen"). Dit motief is dus niet van dien aard dat het verhaal van de asielzoeker in twijfel wordt getrokken.

2.1.1.6. Betreffende de wijze waarop verzoeker voor de Taliban is gevlucht

De wederpartij is in de eerste plaats van mening dat het niet geloofwaardig was dat de Taliban de boeien van verzoeker hadden losgemaakt om hem te laten drinken en naar het toilet te laten gaan, terwijl hij had verklaard dat zij op hem waren gaan staan, wat impliceert dat de Taliban hem onmenselijk hadden behandeld.

De wederpartij is ten eerste van mening dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban de boeien van verzoeker hadden losgemaakt om hem te laten drinken en naar het toilet te laten gaan, terwijl hij had verklaard dat ze op hem stapten toen hij om water vroeg, wat suggereerde dat de Taliban hem onmenselijk hadden behandeld (NPO, blz. 15). Ten eerste, toen verzoeker dit vertelde op bladzijde 15 van zijn NPO, had hij het over de eerste keer dat hij door de Taliban werd meegenomen (met zijn vriend S.), en niet over zijn laatste detentie, die leidde tot zijn vlucht. Het zou dus volstrekt onjuist zijn om op basis van elementen uit zijn eerste detentie conclusies te trekken over zijn tweede detentie. Ten tweede moet worden beklemtoond dat het feit dat verzoeker heeft gezegd dat er op hem werd gestapt toen hij om water vroeg, niet betekent dat de Taliban hem niets te drinken hebben gegeven of hem niet naar het toilet hebben laten gaan. Deze twee elementen zijn geenszins onverenigbaar. De redenering van de wederpartij is op dit punt dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten tweede voert de tegenpartij aan dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker in 15 minuten een reis had kunnen maken die normaal 50 minuten zou duren, terwijl hij de weg niet kende, rug- en buikpijn had en ondervoed was geweest. Wat het feit betreft dat hij de weg terug had gevonden, verklaarde de eiser dat hij gewoon probeerde hun grondgebied te ontvluchten (NPO, blz. 22) en voegde hij eraan toe dat het gewoon zijn richtingsgevoel was dat de rest deed. Met betrekking tot het feit dat hij de route in 15 minuten had afgelegd, moet erop eerst worden gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij er 15-20 minuten over had gedaan en dat de route normaal 40-50 minuten duurde (NPO, blz. 22). Ten tweede moet erop worden gewezen dat verzoeker het traject rennend heeft afgelegd en dat de geschatte 40-50 minuten overeenkomen met het traject wandelend, niet rennend. Bovendien was het door de adrenaline en de stress duidelijk dat verzoeker geen vermoeidheid, pijn of honger voelde, en gewoon rende voor zijn leven. Deze grief van de wederpartij houdt derhalve op geen enkele wijze rekening met de bijzondere omstandigheden van de door verzoeker beschreven situatie en is op geen enkele wijze in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur. Deze grief dient derhalve te worden afgewezen.

2.1.1.7. Betreffende verzoekers verklaringen over de belevenissen van zijn gezin tijdens zijn ontvoering

De verwerende partij is in de eerste plaats van mening dat het niet geloofwaardig was dat de familie van verzoeker tijdens de 4 dagen van zijn detentie niets had gedaan, terwijl zijn vader na zijn eerste detentie een beroep op de dorpsouderen had gedaan om hem vrij te krijgen. In dit verband zij opgemerkt dat de verwerende partij verzoeker niet heeft gevraagd waarom zijn ouders tijdens zijn tweede detentie niets hebben gedaan. Het handvest van het persoonlijk onderhoud vereist dat :

“De protection officer moet de verzoeker confronteren met onwaarschijnlijke elementen, met ongeloofwaardige verklaringen en met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Hij geeft de verzoeker de gelegenheid deze te verduidelijken” (p. 13). Dit blijkt ook uit artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003. Als verzoeker deze vraag had kunnen beantwoorden, zou hij hebben uitgelegd dat zijn vader gewoon met het dorps hoofd had gesproken, die hem had verteld dat als ze zijn zoon de eerste keer al hadden vrijgelaten, het de tweede keer langer zou duren en dat ze zouden moeten wachten. Technisch gezien heeft de familie van verzoeker dus niets ondernomen en gewoon gewacht. Het feit dat verzoeker niet in de gelegenheid is gesteld om deze uitleg te geven en het feit dat de grief is geformuleerd zonder dat de wederpartij over alle informatie beschikte, vormt een schending van de zorgplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de tweede plaats verwijt de verwerende partij verzoeker dat hij tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn eerste detentie. Dit motief kan geen grond voor weigering van asiel vormen. Verzoeker heeft het CGVS immers verteld (NPO, blz. 13) dat hij na zijn eerste detentie voorwaardelijk was vrijgelaten en het niet nodig achtte Afghanistan te verlaten. De gebeurtenis die tot zijn vlucht heeft geleid was dus zijn tweede detentie. De eerste detentie is slechts een contextueel element, noodzakelijk om het hele verhaal te begrijpen, maar niet doorslaggevend voor zijn ontsnapping. Voor zover asielzoekers specifiek wordt gevraagd de redenen samen te vatten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten, is het heel normaal dat verzoeker zijn eerste detentie niet heeft vermeld tijdens zijn eerste interview. Dit is des te geloofwaardiger nu verzoeker tegen het CGVS heeft gezegd dat hij tijdens zijn eerste interview niet al zijn problemen heeft kunnen bespreken (NPO, p. 3). Het argument van het CGVS is dus geenszins van die aard dat het het relaas van verzoeker in diskrediet brengt.

Ten slotte acht de wederpartij het niet geloofwaardig dat verzoeker zelfs niet met de DVZ had gesproken over de mishandeling die hij tijdens zijn eerste detentie had ondergaan, terwijl hij wel had gesproken over zijn ongeval in Hongarije en het feit dat hij in Oostenrijk niet de nodige zorg had gekregen. In dit verband beklemtoont verzoeker dat dit de zoveelste schending was van de zorgplicht waartoe de wederpartij gehouden was: toen verzoeker over zijn ongeval in Hongarije had gesproken, was dat immers om de redenen waarom hij niet naar Oostenrijk wilde terugkeren om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen. Het onderwerp hield dus totaal geen verband met de redenen waarom hij zijn land was ontvlucht, en had niets te maken met de slechte behandeling die hij in Afghanistan had ondergaan. Het feit dat hij over zijn ongeluk in Hongarije heeft gesproken, betekent geenszins dat hij op hetzelfde moment had moeten spreken over wat de Taliban hem hebben aangedaan toen hij voor het eerst werd vastgehouden. Dit is een misleidende redenering die niet thuishoort in een administratieve beslissing en moet worden verworpen.

2.1.1.8. Over de zoektocht van de Taliban naar hem na zijn vertrek

De verwerende partij is van mening dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat de Taliban op een doortastende manier naar hem op zoek waren geweest sinds zijn vertrek, hetgeen zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. In dit verband moet aandacht worden besteed aan wat verzoeker hierover feitelijk heeft verklaard :

- "Welke probleem had hij (verzoekers broer) dat hij wegging? Probleem dat ik had, had hij ook door mij" (NPO, p. 4).

- "Wat antwoorden ze als u vraagt naar lastigvallen ? Dat ze ons lastig vallen, ze storen ons, ze bezoeken hen, stellen vragen : waar is hij, niet alleen zij maar ook burens in buurt storen hen en stelen hen vragen" (NPO, p 5).

- "Heeft uw familie problemen ondervonden toen u weg was ? Mijn familie had geen specifieke problemen maar mijn broer en vader werden lastiggevallen door de taliban. De taliban drongen binnen zonder toestemming en vroegen: waar is jongen, je hebt hem genomen, we hebben geen nieuws over hem" (NPO, p. 22).

- "Wat deed taliban daarna ? Daarna bezochten ze huis, vroegen: waar is jongen, ze vragen burens. Ik kwam te weten van vrienden. Voor de rest heb ik niets gehoord" (NPO, p. 23). - "Komen ze nu nog langs ? Rond 2-3 maanden geleden praatte ik met vader en hij zei me dat iemand taliban heeft geïnformeerd dat Khalid in Kunduz werkt en dat hij niet uit land is. Ze kwamen nog eens naar huis, taliban waarschuwde ook het volk dat als iemand me onderdak

biedt, dat dit niet goed is voor hen, help ons hem te arresteren" (NPO, p. 23). - "Hoe reageerde taliban toen u daar telkens niet was ? Ze doen niets, wanneer ze bezoeken, ze tonen woede naar vader dat je zoon moet vinden, als je dat niet doet, je hebt een probleem. Ze doen niets, ze stellen vragen en gaan weg" (NPO, p. 23).

- "Behalve vader die niet naar buiten gaat, nog andere maatregelen genomen? Neen ze zijn zacht met taliban. Ze doen niets verkeerd om excuus te geven aan taliban, maar ze zijn niet zoals eerder. Wanneer ze taliban tegenkomen, slingeren taliban naar hen : jullie zijn spionnen, waar is jullie jongen ? Ze zeggen : we zullen je vermoorden" (NPO, p. 24). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat de familie van verzoeker, met uitzondering van zijn broer die de regio moest ontvluchten, geen ernstige problemen heeft ondervonden na het vertrek van verzoeker, ook omdat ze zich bijzonder volgzzaam gedragen. Dit betekent echter niet dat de Taliban verzoeker niet hebben opgezocht. Verzoeker heeft altijd volgehouden dat de Taliban het huis van zijn ouders en het dorp herhaaldelijk hebben bezocht om hen te ondervragen. Het is echter duidelijk dat de Taliban beperkte middelen hebben om de eiser te vinden en dat ze absoluut niets meer kunnen doen dan wat ze nu al doen. Het is niet juist om te zeggen dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat de Taliban naar hem op zoek zijn. Uit de genoemde passages uit de NPO blijkt het tegendeel. Dit motief moet daarom worden afgewezen.

Uit deze analyse van de door het CGVS aangevoerde grieven tegen verzoekers relaas blijkt dat alle gestelde tegenstrijdigheden helemaal geen tegenstrijdigheden zijn, evenmin als de ongelooftwaardigheden, en dat de enige twijfelachtige tegenstrijdigheid niet het voorwerp is geweest van een confrontatie zoals het KB van 11 juli 2003 vereist. Verzoeker heeft bijzonder gedetailleerde informatie over zijn problemen verstrekt en verwijst met name naar zijn vrije relaas, die bijzonder lang en gedetailleerd is en precies aantoont dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus. De argumenten van de wederpartij, voor zover zij alle ongegrond zijn, stellen verzoeker niet in staat de redenen voor zijn weigering te begrijpen en geven geenszins blijk van een zorgvuldige analyse van zijn zaak. Om deze redenen moet het bestreden besluit worden herzien, of op zijn minst nietig worden verklaard.

2.1.2. Vrees in verband met "verwestering"

Verwerende partij heeft geen twijfel over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Sinds 15.08.2021, hebben Taliban de macht genomen in Afghanistan. Nochtans, vertrok verzoeker Afghanistan in oktober 2017, dus bijna 6 jaar geleden. Hij leeft in België sinds oktober 2021, dus sinds bijna twee jaar.

Hij vreest dus als "verwesterd" beschouwd worden in geval van terugkeer in Afghanistan. Gedurende deze bijna twee jaren, heeft verzoeker zijn best gedaan om in België te integreren. Hij vond met name een job in een niet-halal pluimveeslachterij, de NV Van-O-Bel (stuk 3). We wijzen er eerst op dat vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...".

Bovendien, zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen een samenloop zijn van verschillende elementen. Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

« In addition, an applicant may have been subjected to various measures not in themselves amounting to persecution (e.g. discrimination in different forms), in some cases combined with other adverse factors (e.g. general atmosphere of insecurity in the country of origin). In such situations, the various elements involved may, if taken together, produce an effect on the mind of the applicant that can reasonably justify a claim to well-founded fear of persecution on "cumulative grounds" Severe discrimination or the cumulative effect of various measures not in themselves alone amounting to persecution, as well as their combination with other

adverse factors, can give rise to a wellfounded fear of persecution or, otherwise said: make life in the country of origin so insecure from many perspectives for the individual concerned, that the only way out of this predicament is to leave the country of origin. »

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer zelf.

• 2.1.2.1. Daden van vervolging

Daden van vervolging tegen verzoeker kunnen uitgaan van verschillende actoren. a. Vervolging vanwege Anti-Government Elements (AGE's) Ten eerste loopt verzoeker bij terugkeer uit het Westen het risico slachtoffer te zijn van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege AntiGovernment Elements (AGE's) (artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.).Hij loopt immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door AGEs op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is.⁷ Deze daden van vervolging houden potentieel schendingen in van het fundamentele recht op leven en verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling zoals neergelegd in artikel 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 48/3, §2, a) van de Vreemdelingenwet.).

Zo erkennen de UNHCR guidelines terugkerende Afghanen die gezien worden als « verwesterd » als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging.Het EASO-rapport « Afghan nationals perceived as 'Westernised' » verwijst naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann, een sociale wetenschapper en een Afghaanse experte uit Duitsland, die verklaarde in een advies voor een Duitse rechtbank dat:

"All returnees from Europe are suspected that they have adapted themselves to the [informal translation] 'European culture and lifestyle' while abroad." "Westernised Afghans are in Dari 9 called 'qarb-zadeh' and the reasons to be seen as qarb-zadeh could include personal expressions that cannot be spontaneously suppressed such as posture and gesture. The returnees then could be seen as having become less religious in the West and in order to avoid this

accusation they have to demonstrate their faith in a 'particularly convincing' way in their daily lives.

(...)

The expected misconduct also includes extramarital relationships, consumption of pork, alcohol and drugs, as well as all possible forms of apostasy - from neglecting religious duties such as regular prayer, through various forms of blasphemy, to conversion to Christianity or atheism. Asylum seekers in particular are suspected of having converted because there is an increasingly widespread rumor in Afghanistan that European countries allegedly only grant protection to Christians."

Verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de Taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Er zijn veel wat voorbeelden van incidenten waarbij de Taliban terugkeerders heeft gearresteerd of vermoord. Het EASO-rapport « Afghan nationals perceived as 'Westernised' » verwijst bijvoorbeeld naar twee terugkeerders uit Australië die werden vermoord door de Taliban omwille van hun verblijf in een ongelovig land. F. Stahlmann hierboven vermeld heeft het dan weer over twee Afghanen die terugkeerden vanuit Duitsland en die werden gearresteerd en later mishandeld omdat ze ervan verdacht werden te werken voor 'de ongelovigen'. Ook het rapport van de Refugee Support Network heeft het bijvoorbeeld over een jonge terugkeerder uit Noorwegen die werd onthoofd door de Taliban omdat hij internationale papieren en een bankkaart bij zich had. Het rapport haalt nog verschillende andere incidenten aan van jongeren die geïnterviewd werden door de Taliban omwille van hun terugkeer uit het Westen:

"In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD). A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country. In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)"

Ook een rapport van Asyls bevestigt dat er een verhoogd risico is voor 'verwesterde' Afghanen op vervolging door AGEs. Het rapport stelt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn. Een geïnterviewde 15-jarige jongen die terugkeerde naar Kabul getuigde bijvoorbeeld dat er al twee keer een poging werd ondernomen om hem te ontvoeren.

Bovendien lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de Taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. F. Stahlmann heeft het over een 'verhoogd risico op afpersing en ontvoering'.

Volgens de VN-Veiligheidsraad is afpersing en ontvoering de derde grootste bron van inkomsten van de Taliban. Hierbij zijn terugkeerders een bijzondere risicogroep omdat ze verondersteld worden rijkdom te hebben verworven in Europa. Het risico op vervolging door de Taliban is bovendien groter voor jonge mannen en in rurale gebieden - zoals het dorp van verzoeker – en wordt groter naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest. Catherine Gladwell, gespecialiseerd in werken met jonge vluchtelingen, zegt hierover:

“Some [of those returned] were mugged due to a perception that returning from Europe must mean returning with money. One boy was kidnapped and held to ransom until his family sold additional land to finance his release.” In een verklaring op 31.08.2021 aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung heeft Zabihulla Mujahid, een van de belangrijkste stemmen van de Taliban in Kaboel, verklaarde dat « Afghanen aan wie in Europa asiel is geweigerd en die naar Afghanistan zijn gedepoteerd, zullen voor het gerecht worden gebracht. ».²⁵

b. Vervolging vanwege de gemeenschap

Naast het risico op vervolging door de Taliban, lopen terugkerende Afghanen het risico slachtoffer te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap (art. 48/3, §2, lid 2, a) van de Vreemdelingenwet.). Zo stelt het rapport van Asylos dat terugkeerders uit Europa gemakkelijk worden herkend en dat elke verandering, zoals bijvoorbeeld spreken met een accent, afwijzing door de gemeenschap tot gevolg kan hebben. Een studie van het Mixed Migration Centre (MMC) van januari 2019 zegt dat: “[returnees] may be disproportionately targeted in intercommunal violence and robbery because of a lack of local connections. [...] there is evidence that deportees are viewed negatively in their communities and there is stigma around those who migrated irregularly”. Uit het EASO-rapport (2017) blijkt dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken.

Buren kijken in feite toe om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt het rapport uit dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is. Er wordt verder uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen. Verschillende voorbeelden bevestigen dat de vrees voor geweld door de gemeenschap na terugkeer

uit het westen gegrond is. Zo vermeldt F. Stahlmann bijvoorbeeld een incident waarbij een terugkeerder fysiek werd aangevallen door zijn vader en buren. Dezelfde studie heeft het over zes andere terugkeerders die berichtten over in totaal acht voorvallen waarbij ze op straat, in de moskee of bij het zoeken naar werk door vreemden als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’ bedreigd, opgejaagd of aangevallen werden.

• 2.1.2.2. Gronden van vervolging

Gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals verzoeker lopen bij terugkeer een risico op vervolging op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) en §5 van de Vreemdelingenwet).

De vervolgingsgronden omtrent de (toegeschreven) godsdienstige en politieke overtuiging handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker, waarvan niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft.

Voor de vervolgingsgrond toegeschreven politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, waarbij niet van de betrokkene mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Uit de bewoordingen van de Vreemdelingenwet volgt dat zij een ruime interpretatie van het begrip politieke overtuiging voorstaat.

Artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet omschrijft de nexus politieke overtuiging als volgt: “het begrip “politieke overtuiging” houdt onder meer in dat de betrokkene een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 48/5 genoemde actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn handelen door deze opvatting, gedachte of mening heeft laten leiden.”

Volgens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kunnen actoren van vervolging of ernstige schade zijn:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”

Bovendien dient de persoon in kwestie niet effectief deze overtuiging hebben, het is voldoende dat deze hem toegeschreven wordt door de actor van vervolging in toepassing van artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet:

“Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.”

Specifiek met betrekking tot Afghanistan heeft de RvV in een arrest van 30.10.2019 een correcte toepassing van de feiten gemaakt in geval van gepercipieerde verwestering. Zo bepaalde Uw Raad dat, voor het verkrijgen van internationale bescherming:

« Het moet gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden (...). Het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard nog een moslim te zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat hij door de Afghaanse gemeenschap en meer in het bijzonder de Taliban wel degelijk zou kunnen beschouwd worden als een afvallige. »

Uw Raad besloot:

« Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt dat in Afghanistan (een toegeschreven) verwestering een risicoprofiel kan zijn. (...) Het voormelde risico op foltering of moord omdat men zich niet wil conformeren of omdat men geacht wordt zich niet langer te willen conformeren, is een ondraaglijke inmenging in iemands identiteit of een onevenredige bestraffing. »

Daarnaast bepaalt de UNHCR guidelines (2004) dat een religieuze code wel degelijk vervolging kan uitmaken, niet enkel als het wordt afgedwongen ten aanzien van nietaanhangers, maar eveneens wanneer het wordt toegepast op individuen van hetzelfde geloof.

De UNHCR guidelines (2018) specificeren verder dat men niet effectief bekeerd dient te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Ten eerste tonen verschillende bronnen aan dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Volgens F. Stahlmann zijn mensen die bij de 'ongelovige bezetters' bescherming vragen in de ogen van de Taliban overgelopen naar de andere kant en worden zij beschouwd als 'kafirs' (ongelovige). De studie verwijst onder andere naar twee gevallen waar in dreigbrieven verwezen werd naar de landen in Europa waar de terugkeerders asiel hadden aangevraagd. Terugkeerders zijn in contact geweest met de vijand, waardoor emigratie naar Europa door de Taliban wordt gezien als een daad van politieke oppositie. Dit brengt hen in "dodelijk gevaar".⁴ Een van de geïnterviewde kinderen in het onderzoek van de Refugee Support Network zei bijvoorbeeld het volgende:

"If you have lived in Europe, you are not considered an Afghan. You are not a Muslim anymore. You are an infidel (kafir) and you have to be killed".

In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat: "the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies".

In zijn arrest van 27.11.2020 kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe aan een verzoeker omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestond dat hij wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging:

"Daarnaast dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging van de verzoekende partij met enerzijds de strenge sociaal/religieuze Afghaanse cultuur en de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie door haar bijgebracht alsook die van verwerende partij vervat in het administratief dossier omtrent personen, inzonderheid op het Afghaanse platteland, die als "verwesterd" worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die geassocieerd worden met westerse landen. Daarenboven is er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake van perceptie, maar heeft zij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarvan men redelijkerwijs niet van haar mag verwachten dat zij die op duurzame wijze verbergt. Er kan onder meer niet van haar verwacht worden dat ze bij een terugkeer naar haar regio van herkomst op duurzame wijze verbergt dat ze in België familie is van een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond met wie ze samengewoond heeft, hier een relatie heeft met een Belgisch meisje van Ethiopische afkomst en voor gendergelijkheid is."

Betrokkene toonde in dit geval aan dat er in haar hoofde sprake was van 'verwesterd' gedrag dat op een politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor haar om haar identiteit of morele integriteit te behouden. Hierdoor kon niet worden aangenomen dat zij het geheel van deze elementen op een duurzame wijze verborgen houdt bij een terugkeer naar Jalalabad. De Raad stelde dan ook vast dat de vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer gegrond was. De Raad bevestigde ook dat er geen redelijke bescherming voorhanden is in het land van herkomst.

In een arrest van 11.06.2020 kwam Uw Raad tot een gelijkaardige conclusie. De betrokkene, een onge-Hazara die in Syrië vocht en weigerde om zich aan te sluiten bij de Taliban werd erkend als vluchteling omwille van de vrees voor vervolging op grond van zijn ras en toegeschreven politieke overtuiging.

Ook in een arrest van 05.02.2020 oordeelde de RvV dat er een vrees voor vervolging was vanwege de vermeende politieke overtuiging, waarna verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg. De RvV bepaalde meer specifiek:

“Il ressort enfin des déclarations du requérant que les exactions qu’il fuit sont la conséquence du fait que les talibans estiment que le requérant – et d’autres membres de sa famille - contreviennent aux normes sociétales mises en place par ces derniers de par leur comportement. Sa crainte peut, dès lors, être analysée (comme le préconise d’ailleurs le BEAA à la page 49 de ses « Country guidance » de juin 2019) comme une crainte d’être persécuté du fait de ses opinions politiques imputées au sens de l’article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980.”

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

UNHCR verduidelijkt in zijn Note on Burden and Standard of Proof dat de evaluatie van het risico op vervolging van nature toekomstgericht is en dus inherent enigszins speculatief is. De afwezigheid van vervolging in het verleden is hierbij geen beslissende factor :

“18. While by nature, an evaluation of risk of persecution is forward-looking and therefore inherently somewhat speculative, such an evaluation should be made based on factual considerations which take into account the personal circumstances of the applicant as well as the elements relating to the situation in the country of origin. The applicant’s personal circumstances would include his/her background, experiences, personality and any other personal factors which could expose him/her to persecution. In particular, whether the applicant has previously suffered persecution or other forms of mistreatment and the experiences of relatives and friends of the applicant as well as those persons in the same situation as the applicant are relevant factors to be taken into account. Relevant elements concerning the situation in the country of origin would include general social and political conditions, the country’s human rights situation and record; the country’s legislation; the persecuting agent’s policies or practices, in particular towards persons who are in similar situation as the applicant, etc. While past persecution or mistreatment would weigh heavily in favour of a positive assessment of risk of future persecution, its absence is not a decisive factor. By the same token, the fact of past persecution is not necessarily conclusive of the possibility of renewed persecution, particularly where there has been an important change in the conditions in the country of origin.”

Omdat de beoordeling van de gegronde vrees toekomstgericht is, is het eigen aan het vluchtelingenrecht dat nooit met zekerheid voorspeld kan worden dat een persoon effectief vervolgd zal worden in de toekomst. Daarnaast kunnen de gevolgen van een ‘verkeerde’ beslissing zeer ernstig zijn. De bewijsstandaard in het vluchtelingenrecht is daarom deze van de redelijke waarschijnlijkheid, zo stelt UNHCR:

“State practice confirms that the test for well-foundedness is less than “beyond a reasonable doubt” and also less than a “balance of probabilities”. Various national courts have decided that the fear is wellfounded if there is a “reasonable possibility”, or “good reason” to fear persecution. This is well illustrated by the U.S Supreme Court in INS v. Cardoza-Fonseca:

“There is simply no room in the United Nations definition for concluding that an applicant has a 10% chance of being shot, tortured, or otherwise persecuted, that she or he has no ‘wellfounded fear’ of the event happening...so long as an objective situation is established by the evidence, it need not be shown that the situation will probably result in persecution, but it is enough that persecution is a reasonable possibility”

Asylos beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als ‘targeted groups’ door de Taliban. Het rapport van Asylos zegt hierover het volgende:

“These young men who have spent time abroad have changed. Their cultural, religious and traditional compass has been altered at an age where one is flexible and resilient, making it a challenge for them to fit into existing societal structures. Some have learned another language or have adopted another religion; they have changed the way they dress or behave in society. They might have begun drinking alcohol. It is a real challenge for them to shed that skin and go back to the traditional ways. For example, when abroad, these young men had to make decisions by themselves on a daily basis, and without having the possibility to rely on a religious authority or the local jirga to provide guidance. They have become more individualist and empowered. The younger they are, the most difficult it is for them to re-integrate: a young Afghan male who arrived at 12 or 15 years old in the West usually attends school, makes friends, go out and grow up to be westernized. A return to Afghanistan is then a shock. Society doesn’t look kindly on those young men and refuse association with them: this means that it is very difficult for these young men to find wives, for example.” Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïsoleerd te worden door de Taliban. In de studie van F. Stahlmann wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden.

Afgaanse terugkeerders kunnen verstoot worden door hun gemeenschap. Hier zijn verschillende redenen voor. Eerst en vooral worden terugkeerders vaak gezien als ‘besmet’ door Westerse waarden, normen en eewoonten omwille van hun verblijf in het buitenland. Schuster en Majidi, experts in terugkeermigratie, hebben het in hun artikel “What happens post-deportation? The experience of deported Afghans” over terugkeerders uit Europa naar Afghanistan en het stigma van ‘besmetting’ dat hiermee gepaard gaat:

“Life in the West is sometimes seen by community members as having ‘contaminated’ the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives: ‘They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another

deportee – Habib – returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side.’ (Najib, 22) Naast het feit dat ‘verwesterde’ terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als ‘besmet’, bestaat er ook een ‘stigma of failure’. Dit wordt besproken door Schuster en Majidi in hun artikel “Deportation Stigma and Re-migration”.

Migratie naar Europa schept verwachtingen, aangezien Europa wordt gezien als een bestemming die veel kansen biedt. Als een migrant terugkeert, wordt dit in de gemeenschap dus vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en wordt de terugkeerder beschouwd als een mislukking. Zelfs binnen zijn familie kan de terugkeerder slachtoffer worden van dit ‘stigma of failure’, bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa. Het beschikken over sociale en familiale netwerken is echter essentieel om te overleven in de Afghaanse samenleving. Ook Emily Bowerman heeft het in een artikel voor de Forced Migration Review over het feit dat terugkeer wordt gezien als een mislukking of wordt geassocieerd met criminaliteit:

“Throughout the research, it was clear that many of the young people wanted to hide the fact that they had been in the UK because, for example, return was seen as a failure or associated with criminality and for their perceived westernization which in turn affected their ability to secure work and housing and to reconnect with family.” Uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillig teruggekeerde Afghanen uit Europa blijkt dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat, en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Ook in Van Houte’s gepubliceerde studie uit 2016 bleek dat terugkerende Afghanen met een zwakkere maatschappelijke ‘inbedding’ meer kans hadden om zich onbeschermd te voelen tegen algemeen geweld, en afhankelijk te worden van familie.

Ook het EASO-rapport (2017) bepaalt hierover het volgende:

“However, according to other sources, after a failed migration, some returned Afghans whose families invested in their journey reportedly see them as a failure and they face familial stigma or pressure for this (991). An Afghan programme officer who has worked with returnees for several international NGOs and frequently returns to the country (992), said that Afghans who go to Europe are thought to have ‘everything’ there, and when they return to Afghanistan, others have a difficult time understanding why someone would come back. As a result, Afghans who are returned or sent back are suspected of having done something wrong like being involved with criminality, or, being flawed in some way that lead them to be sent back or returned. Some sources report Afghans who are returned feel embarrassed and humiliated by their return and do not seek available IOM assistance as a result.”

Doordat jonge ‘verwesterde’ Afghanen bij terugkeer worden gezien als ‘besmet’ en als een mislukking, lopen zij het risico slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap.

Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden “het spel mee te spelen”, zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.

“Any Afghan who does not genuinely adhere to the Taliban’s interpretation of Sharia law will have a good claim to Refugee Convention protection. Those who have lived abroad for a longer period of time or have not recently lived under Taliban rule, for example if they resided in Kabul, may be particularly at risk of being seen to transgress these rules. Indeed, the European Asylum Support Office’s Country Guidance report on Afghanistan notes that “Afghans identifying with Western values may also be targeted by insurgent groups, since they can be perceived as un-Islamic” (p. 81). Thus, living under Taliban rule may create a risk of persecution for reasons of religion, likely to fulfil the requirements for refugee status.”

Het EASO-verslag (2020) bepaalt dat:

EASO Country of Origin Information Report, “Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms”, “With regard to men, societal attitudes towards ‘Westernised’ individuals are mixed. Men with ‘Western’ values or who return from western countries can be regarded with suspicion and may face stigmatisation or rejection.”

Het EASO-rapport bevestigt al deze informatie en het risico dat « verwesterde » Afghanen het doelwit worden van Taliban als zij naar Afghanistan terugkeren:

« On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. (...)

According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. (...)

Dr. Andrea Chioyenda and Dr. Melissa Kerr Chioyenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who want to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts. » Recent - in zijn arrest 270.813 van 31.03.2022 - heeft Uw Raad beoordeeld over de risico in verband met de « verwestering »:

« 4.4.4. In de aanvullende nota betoogt de verzoekende partij dat een nieuw gehoor op het CGVS moest hebben plaatsgevonden, zodat zij in de gelegenheid werd gesteld om haar vrees uiteen te zetten, en dit gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan. In dit verband betoogt de verzoekende partij onder meer dat zij sedert 2018 in België verblijft en dat de verwerende partij niet onderzocht heeft of zij bij een eventuele terugkeer riskeert om als verwesterd, als medewerker van de Afghaanse overheid dan wel als afvallige te worden beschouwd. De verzoekende partij citeert uit de EASO COI Afghanistan van januari 2022 en het rapport van Nansen met betrekking tot de beschermingsnood van Hazara's in Afghanistan. In het EASO COI Afghanistan van januari 2022 wordt ingegaan op de situatie van personen die een verzoek om internationale bescherming in het Westen ingediend hebben en zij die terugkeren vanuit het Westen naar Afghanistan. Daarbij wordt vermeld dat een woordvoerder van de de-factoregering op een vraag van een journalist antwoordde dat terugkeerders uit Oostenrijk tot het Afghaanse grondgebied zullen toegelaten worden, maar dat de zaak daarna aan een rechtbank zal worden voorgelegd om te beslissen hoe verder te gaan. Hierbij was het niet duidelijk of de woordvoerder terugkeerders in het algemeen bedoelde of alleen terugkeerders die in het buitenland misdaden hadden begaan. Verder valt ook te lezen dat volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige taliban-segmenten bestaat over personen die Afghanistan verlaten hebben. Afghanen die zijn vertrokken worden gezien als mensen die geen islamitische waarden hebben of op de vlucht zijn voor dingen die zij hebben gedaan. Wel hebben de taliban begrip voor mensen die in het buitenland werken en periodiek terugkeren. De taliban geven zelfs bij voorrang een paspoort aan Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat het een inkomen voor het land betekent. Ook heeft een Afghaanse professor verklaard dat de taliban begrip hebben voor personen die Afghanistan omwille van economische redenen verlaten hebben en daarom in het Westen verblijven (EASO COI Afghanistan januari 2022, p.56).

De verzoekende partij, wiens Afghaanse nationaliteit en herkomst uit Deh Afghanan gelegen in het district van Maidan Shahr, van de Afghaanse provincie Maidan Wardak niet wordt betwist, haalt terecht aan dat haar individuele situatie in het licht van voormelde landeninformatie dient onderzocht te worden. Gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. » Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Zoals blijkt uit de recente rechtspraak van Uw Raad, beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen dienen « met de nodige voorzichtigheid te worden benaderd » gezien « de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan eerder hebben verlaten, blijft onduidelijk »:

« 4.3.10. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moet worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van Afghanen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Guidance, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

4.3.11. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. »

(RvV, arrest 278 653 van 12 oktober 2022)

« Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een

gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022, p. 81). » (RvV, arrest 278 654 van 12 oktober 2022).

Zie ook in dezelfde zin: arresten nr. 278 699 en nr. 278 701 van 13 oktober 2022.

Nochtans, dient worden vastgesteld dat de protection officer nooit heeft getracht om deze eventueel vrees te analyseren in casu. De verwerende partij heeft inderdaad deze vraag van « verwestering » - die nochtans van fundamenteel belang is - niet onderzocht in het kader van het verzoekers persoonlijk onderhoud. Er werden hem geen enkele vragen gesteld over zijn levensstijl in België en de overeenstemming van die levensstijl met het Taliban-regime dat thans in Afghanistan van kracht is. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker dus nooit ondervraagd over welke impact een terugkeer naar Afghanistan op zijn leven en zijn handelen zou hebben.

Uit Uw Raad recente rechtspraak, « Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. »

Op het einde van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de raadvrouw van verzoeker dat hij problemen dreigde te krijgen omdat hij als verwesterd zou worden beschouwd. Bovendien is het CGVS volledig op de hoogte van deze kwestie. Echter heeft de wederpartij verzoeker hierover geen vragen gesteld. Het is echter aan de verzoeker om in samenwerking met het CGVS alle elementen met betrekking tot zijn verzoek te presenteren. Door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen zich hierover uit te laten, is de wederpartij haar medewerkingsplicht niet nagekomen.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn “verwesterd” en verzoeker herkent zich niet in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...).

Verwerende partij heeft verzoeker nooit gehoord over de elementen waarvan hij denkt dat zij hem zouden benadelen en hem tot doelwit zouden maken indien hij, gelet op de machtsovername door de Taliban, naar Afghanistan zou terugkeren. De verwerende partij heeft - hoewel zij tot zorgvuldigheid en tot formele juridische en feitelijke motivering verplicht is - geen enkele poging gedaan om na te gaan of verzoeker vrees koesterde gezien de wijziging van het regime in Afghanistan. Verzoeker is dermate verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandengebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Een jonge ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd – meer dan drie jaar - in België verbleef, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c). De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest nr. 278653 van 12 oktober 2022, Uw Raad hield rekening van de volgende elementen: “(i) het feit dat zij reeds jaren geleden op vrij jonge leeftijd als minderjarige haar regio van herkomst in Afghanistan heeft verlaten voor Europa, (ii) haar jarenlange verblijf en integratie hier in een Belgisch pleeggezin en in de Belgische samenleving, (iii) het gegeven dat zij afkomstig is uit de regio Khosh Gonbad, gelegen in het district Behsud van de Afghaanse provincie Nangarhar en (iv) het risico dat zij onder de aandacht van de Taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar haar lokale gemeenschap daar zij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwestern’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.” (eigen vertaling).

In dit arrest, werd de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij erkend, gelet op het geheel van deze elementen die hebben betrekking tot de concrete en specifieke, persoonlijke situatie van de verzoeker.

In casu, en als reeds vermeldt, is verzoeker nog vrij jong (22 jaar oud). (i) Hij heeft Afghanistan verlaten toen hij ongeveer 16 jaar oud was, bijna zes jaar geleden. (ii) Hij woont in België sinds bijna twee jaar. (iii) Hij heeft alles in zijn mogelijkheid gedaan om zich in België te integreren (werkt in een pluimveeslachterij die niet halal is sinds meer dan één jaar, hobby's heeft, sinds meer dan een jaar een relatie heeft met een Belgische vrouw, die M. heet en uit Waregem komt, evz). (iv) Het risico bestaat dat hij onder de aandacht

van de Taliban kan komen omdat hij alcohol drinkt, rookt (NPO, p. 11) – roken is verboden door de Taliban , en een western stijl heeft.

Gelet op het specifiek profiel van de verzoekende partij, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de verwijzing naar landeninformatie, is er in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Indien Uw Raad bij onmogelijkheid zou oordelen dat verzoekers vrees niet in verband kan worden gebracht met het Verdrag van Genève, dient hij - op zijn minst - de subsidiaire beschermingsstatus krijgen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde, indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat hij niet over voldoende informatie beschikt om de verzoeker internationale bescherming te verlenen en dat verdere onderzoeken nodig zijn, dient de bestreden beslissing op zijn minst worden vernietigd met het oog op verdere instructies.

2.2. Subsidiaire bescherming

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 §1 van de Vreemdelingenwet. Bovendien, behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. Ook, is verzoeker afkomstig uit Tahzeen, in de Afghaanse provincie Kaboel. Dit werd niet betwist door de verwerende partij.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoeker geen subsidiaire bescherming mag krijgen op grond van artikel 48/4, § 2, van de wet van 15 december 1980. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert loopt verzoeker een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in geval van terugkeer in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Kaboel.

2.2.1. Aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan

De verwerende partij baseert zich op verschillende verslagen (EASO, "Afghanistan: Country focus van januari 2022; COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie", van 5 mei 2022; EUAA Country Guidance Afghanistan", van april 2022, EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", en "Key socio-economics indicators in Afghanistan and in Kabul city", van augustus 2022) om te concluderen dat de verzoeker in Afghanistan veilig kan terugkeren.

De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de bovenstaande documenten heeft gedaan, alsook of de beschikbare informatie. In het arrest Diakité (C-285/12) omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de notie "internationaal of binnenlands gewapend conflict" als:

"een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden". (HvJ, Diakité, C-285/12, punt 28).

Verzoeker vreest terug naar Afghanistan, zijn land van herkomst, te keren omwille van de veiligheidssituatie. Sinds 15 augustus 2021, hebben Taliban de macht genomen in Afghanistan . Ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de Taliban, zijn er nog veel geweldsincidenten vanwege andere gewapende groepen: "Despite the general decrease in violence following the Taliban takeover, Afghanistan witnessed a number of attacks claimed by or attributed to ISKP and the violence levels in Nangarhar saw an increase with almost daily incidents. According to a November 2021 statement of Deborah Lyons, the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, ISKP became #increasingly active, stepping up attacks from 60 in 2020 to 334 in 2021, and gained ground across all provinces.' In email correspondence with EASO, Abdul Sayed, security specialist and researcher of radical militant groups in Afghanistan and Pakistan, commented that he did not #understand the barometers behind this assessment!. According to Sayed, ISKP members could possibly have spread across Afghanistan individually, particularly escaped prisoners, but this did not mean that they #posed a threat in those areas!. Based on ISKP attacks and Taliban raids against hideouts, Sayed stated that ISKP had a strong presence in Eastern Afghanistan (Nangarhar and Kunar provinces), as well as Kabul and northern Afghanistan. According to media reports, ISKP used #the same hit-and-run tactics!\$until recently practiced by the Taliban against the previous Afghan government, including roadside explosions and targeted killings. The security incidents were particularly reported in northern and southern provinces as well as in Kabul City. Attacks were particularly reported to take place in Nangarhar province, defined as a #stronghold!\$ of ISKP, and its capital, Jalalabad. On several instances, ISKP targeted the Shia (Hazara) community. Researcher Antonio Giustozzi told Reuters in early November 2021 that ISKP #had been carrying out a campaign of targeted killings since around the summer of 2020 and had continued since the Taliban victory in August 2021 on a "roughly comparable scale." (...) "Regarding al-Qaeda's presence in Afghanistan, US Defence Secretary Lloyed Austin stated that the group #may attempt to regenerate!\$in the country.668 In June 2021, the UN Analytical Support and Sanctions Monitoring Team estimated the human capacity of al-Qaeda in Afghanistan as ranging #from several dozen to 500 people!.669 While during the negotiations of the peace agreement with the US the Taliban stated it would not allow al-Qaeda or any other extremist group into areas under its control and renewed this statement after the takeover of 15 August 2021, it was reported that the Taliban received #congratulatory messages from al-Qaeda and its regional affiliates!.670 Following the Taliban takeover, sources referred to reported relations between al-Qaeda and the Haqqani network671 , whose leader, Sirajuddin Haqqani, was appointed interior minister in the interim government.672 In September 2021, Zabihullah Mujahid rejected accusations that al-Qaeda maintained presence in Afghanistan."70

UNHCR riep, in een nota van augustus 2021, alle landen op om gedwongen terugkeer naar Afghanistan op te schorten, gezien de veranderende en onzekere situatie. De UNHCR riep elk land onder meer op om de

Afghaanse vluchtelingen toegang tot zijn grondgebied te verlenen en het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen.

"As the situation in Afghanistan remains fluid and uncertain, UNHCR calls on all countries to allow civilians fleeing Afghanistan access to their territories and to ensure respect for the principle of non-refoulement at all times. UNHCR notes the imperative to ensure that the right to seek asylum is not compromised, that borders are kept open and that people in need of international protection are not consigned to areas inside their country of origin that could potentially be dangerous. In this context, it is important to bear in mind that states have obligations, including under customary international law, to preserve cross-border access for civilians fleeing conflict and not to return forcibly refugees. The principle of non-refoulement includes non-rejection at the frontier. (...) As the situation in Afghanistan is volatile and may remain uncertain for some time to come, coupled with an unfolding humanitarian emergency in the country,¹⁰ UNHCR calls on States to suspend the forcible return of nationals and former habitual residents of Afghanistan, including those who have had their asylum claims rejected. A moratorium on forced returns to Afghanistan would need to stay in place until the situation in the country has stabilized, pending an assessment of when the changed situation in the country would permit return in safety and dignity. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security, rule of law, and human rights situation in Afghanistan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection."

UNHCR heeft recent zijn positie over het toegang tot het grondgebied herbevestigd voor Afghanen: "Based on available reports about widespread human rights violations in Afghanistan, including accounts provided by Afghans in flight and those already abroad as part of UNHCR broad monitoring, UNHCR is concerned that recent developments are giving rise to an increase in the need international refugee protection for people fleeing Afghanistan. All claims of nationals and former habitual residents of Afghanistan seeking international protection should be processed in fair and efficient procedures in accordance with international and regional refugee law and other relevant legal standards.

In view of the volatility of the situation throughout Afghanistan, UNHCR does not consider it appropriate to deny international protection to Afghans and former habitual residents of Afghanistan on the basis of an internal flight or relocation alternative. The unprecedented humanitarian crisis affecting Afghanistan must not be allowed to obscure the situation of widespread threats to human rights in the country. Afghans fleeing the country may refer in the first instance to their immediate needs for survival as the reason for their flight. With reference to the shared burden of proof, UNHCR calls on decision-makers to ensure that asylum applicants are given an opportunity to provide a full and complete account of the reasons that forced them to flee, including possible fears of persecution upon return."⁷²

UNHCR riep alle landen op tot opschorting van alle beslissingen op VIBs van Afghaanse asielzoekers gezien het gebrek aan informatie en de onzekerheid van de situatie: "¹² Given current uncertainties including disregard for the rule of law, the fear and uncertainties related to authoritarian governance, and the lack of comprehensive information about the human rights situation in Afghanistan as outlined above, in UNHCR's assessment it is not currently possible to issue comprehensive guidance on the international protection needs of people fleeing Afghanistan. While UNHCR considers that in many cases it will be possible to establish, based on the profile of the applicant and the evidence available to date about the situation in Afghanistan, that the applicant is a refugee within the terms of the 1951 Convention, the reverse does not hold true. UNHCR considers that presently it is not possible to determine with the requisite degree of certainty that an Afghan asylum-seeker is not in need of international refugee protection. For this reason, UNHCR calls on States to suspend the issuance of decisions to individual applicants in all cases where it cannot be determined that the person in question is a refugee within the meaning of the 1951 Convention."

⁷³ In dit verband heeft uw Raad reeds geoordeeld dat door Afghanen ingediende asielaanvragen met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd: « La détérioration de la situation sécuritaire en Afghanistan est par ailleurs confirmée par le HCR dans le rapport publié par cette institution le 30 août 2018 cité par la partie défenderesse dans sa note complémentaire précitée. Il y est en particulier souligné ce qui suit :

#The security situation in Afghanistan remains volatile, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. A continued deterioration of the security situation and an intensification of the armed conflict in Afghanistan have been observed in the years following the withdrawal of the international military forces in 2014. The Taliban is reported to continue its offensive to gain increased control over a larger number of districts, while Islamic State are reported to be increasingly demonstrating their ability to expand their geographical reach, further destabilizing the security situation.

UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022, p.2-3, the conflict continues to affect all parts of the country. Since the Government's decision to defend population centres and strategic rural areas, fighting between AGEs and the Afghan government has intensified. AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks deliberately targeting civilians, particularly suicide improvised explosive devices (IED) and complex attacks. AGEs continue to carry out large-scale attacks in Kabul and other cities, and to consolidate their control across rural areas. Concerns have been expressed about the ANDSF's capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. » (UNHCR, "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International

Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan!, 30 août 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>, p.p. 17-18). Le constat qui précède amène le Conseil à considérer que les demandes de protection internationale introduites par les demandeurs originaires d'Afghanistan, particulièrement dans les zones dont le contrôle fait l'objet de contestations violentes entre une ou des factions et l'autorité gouvernementale ou entre factions entre elles, doivent faire l'objet d'une particulière prudence dans le cadre de leur examen » Merk ook op dat het EASO-verslag van januari 2022 benadrukt dat:

"During an EASO organised seminar on Afghanistan on 23 November 2021, three expert speakers, independent of each other and with different fields of interest, stressed that it is too early to draw any final conclusions about the situation in Afghanistan or how it might unfold in the future.⁶ Against the background of prevailing research limitations, this report demonstrates preliminary findings on how Taliban rule has manifested itself since the takeover of Kabul but does not analyse whether these findings are representative of the Taliban leadership's intentions nor of their bearing for the future. For the same reason the demonstrated security incidents and trends are events known to EASO but should not be viewed as an exhaustive description of the current situation." (...)

"Media presence During the drafting period, journalism was facing major challenges in Afghanistan. Consequently, the possibilities to cover the situation from abroad reduced significantly. One of the main monitoring challenges was the fact that a great number of international and local journalists evacuated or fled the country. A number of international media outlets withdrew their correspondents during the evacuation efforts in the last weeks of August 2021 and relied on monitoring the situation from abroad. (...) The local media landscape was severely affected by the Taliban takeover, both by restrictions on media freedom and financial problems.(...) The availability of sources on the ground and relevant open source material was impacted by local journalists fleeing or going into hiding, as well as financial drawbacks that left many without an income, forcing journalists to search for other employments. Especially reporting on events taking place in other areas than Kabul was sparse." (...)

"Source assessment

As the possibilities to cover the situation reduced, reporting on Taliban interactions with the Afghan population was limited, and in many cases tended to be anecdotal. Fake news circulated and social media were frequently used as a source by many reporters. Twitter was, for instance, frequently used as a source to report on Taliban policy²⁰ which made it difficult to assess whether the statements were official, verify the source, and identify nuances in stated policy changes. In some cases, dubious information was even republished by major newspapers. Similarly, some fake social media accounts akin to established media spread false information as well as fake social media accounts were attributed to former and incumbent government officials. A related issue was journalists reporting from abroad who shared information on claimed atrocities and violations by the Taliban on social media. The possibilities to verify circulating information and track the original or primary sources were limited." (...)

"Still operating media outlets and journalists reportedly adjusted to the new conditions under Taliban rule. For instance, this could be noticed in a general decrease of potentially provocative content, as well as increased content praising the Taliban. A tendency to self-censorship could also be noted. In addition, the Taliban issued 11 guidelines for journalists which included rules against topics in conflict with Islam or #insulting national personalities!. Journalists were also instructed to produce reports in coordination with the interim-government's media office. Human Rights Watch described these rules as #suffocating media freedom!\$ and criticised them for being so broad and vague that they in practice prohibited any critical reporting about the Taliban." (Ibidem, p.10-11) (...)

"Decrease in relevant reporting

There were a number of sources that stopped publishing or updating material that previously has been important to COI producti on on Afghanistan. (...)". Gezien op de hierboven ontwikkelingen, lijkt het voorbarig te denken dat het veiligheidssituatie zich is gestabiliseerd in Afghanistan. Het gebrek van actuele en objectieve informatie zou ons voorzichtig moeten maken.

Uw Raad heeft trouwens in een recent arrest benadrukt dat er geen voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt te oordelen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is: "Hierbij moet evenwel in acht worden genomen dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en wordt erop gewezen dat de situatie in het land onstabiel blijft. Er ligt geen landeninformatie voor waaruit kan blijken dat de (veiligheids)situatie in Afghanistan zich in die mate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte toekomstgerichte beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de EASO Country Guidance Afghanistan van november 2021, gebaseerd op landeninformatie met betrekking tot gebeurtenissen die plaatsvonden tot en met 31 augustus 2021, werd dan ook gesteld dat het om die reden niet mogelijk was om de situatie in Afghanistan te beoordelen in het licht van de beschermingsnoden gesteld in artikel 15 (c) van richtlijn 2011/95/EU en dat de veiligheidssituatie steeds moet worden beoordeeld op basis van de meest up-to-date informatie. ("At the time of writing it is not considered feasible to assess situation in Afghanistan in terms of protection needs art. 15 (c) QD." (...)

"Changes in conflict dynamics are very recent and situation remains unstable. Security situation should always be assessed in light of most up-to-date information.", p. 106). De meest recente landeninformatie met

betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan waarop de verwerende partij zich steunt, is het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022, dat werd bijgehouden tot 8 december 2021 (p.8). Meer recente landeninformatie over de veiligheidssituatie, met name over de eerste maanden in het jaar 2022, ligt niet voor. In het licht van deze informatie laat de verwerende partij na te verduidelijken welke factoren in periode van 31 augustus 2021 tot 8 december 2021 doorslaggevend geweest zijn in haar oordeel dat situatie voldoende gestabiliseerd is om een prospectieve beoordeling te kunnen maken in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer nu in het EASO COI Afghanistan rapport van januari 2022 sterk de nadruk wordt gelegd op de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen, onder meer omdat veel bronnen zijn weggevallen (p.8-11). De Raad is dan ook niet overtuigd dat er heden voldoende nauwkeurige en actuele informatie voorligt over de algemene situatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid tot een gedegen beoordeling te kunnen komen in het licht van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt.67).”

Vandaar blijkt het dat de analyse van verwerende partij over de veiligheidssituatie in Afghanistan die volgens haar gestabiliseerd is, voorbarig en onnadenkende is in het licht van de informatie hierboven vermeld.

Op dit ogenblik beschikken wij niet over voldoende nauwkeurige en actuele informatie om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gestabiliseerd is. Daardoor, nodigen wij de verwerende partij uit om ofwel zijn standpunt te heroverwegen, ofwel zijn standpunt over de veiligheidssituatie in Afghanistan te herzien, ofwel een "Fact-Finding Mission" (FFM) naar Afghanistan te ondernemen om zijn standpunt over de stabilisering van de veiligheidssituatie in Afghanistan te bevestigen of te ontkennen. In het licht van de hierboven ontwikkelingen, blijkt het duidelijk volgens ons dat de door verwerende partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan stabiel en veilig is.

Nansen kwam tot dezelfde conclusie. In de Nansen Note 2 – 22 “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afgaanse dossiers” van 23 juni 2022, schrijft Nansen:

“Op 2 maart 2022 kondigde het CGVS aan dat er terug voldoende informatie beschikbaar was over de situatie in Afghanistan en dat het opnieuw voor alle Verzoeken om Internationale Bescherming (hierna VIBs) een beslissing kon nemen. Alhoewel het CGVS erkende dat veel Afghanen in aanmerking zullen komen voor het vluchtelingenstatuut wegens de verslechterde mensenrechtensituatie na de machtsovername van de Taliban, concludeerde het CGVS ook dat de status van subsidiare bescherming niet langer zal worden toegekend omwille van de verbeterde veiligheidssituatie.² In maart 2022 nam het CGVS meer dan 700 weigeringsbeslissingen.³ Op 31 maart 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV) echter een nietontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS van 10 augustus 2021.⁴ Naar aanleiding van de vernietiging van de RvV heeft het CGVS de landeninformatie geactualiseerd en het beleid verder op punt gesteld. Eind mei 2022 werd de dossierbehandeling van Afgaanse VIBs volledig hervat door het CGVS.

Bij het opmaken van het nieuwe beleid heeft het CGVS niet volledig het advies gevolgd van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna UNHCR).” Uit de analyse van Nansen, is het te lezen: “Een analyse van de relatieve bewijswaarde van de UNHCR Guidance note van februari 2022 en de EUAA Country Guidance van april 2022 over de beschermingsnoden van Afgaanse verzoekers is bijzonder relevant nu UNHCR, in tegenstelling tot het Europees Asielagentschap, specifiek aangeeft dat er op dit moment niet voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig negatieve beslissingen te kunnen nemen. Bovendien volgt het CGVS dit specifieke deel van het advies van UNHCR niet en stelt het juist dat er opnieuw voldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan om zorgvuldig te kunnen beslissen op VIBs.⁵² De waarde die kan worden toegekend aan de UNHCR Guidance note en de EUAA Country Guidance bepaalt in hoeverre het CGVS deze richtlijnen zal moeten volgen in individuele dossiers. Het bepaalt ook de bewijslast die op het CGVS zal rusten als het in casu zal willen afwijken van deze richtlijnen. Bij het vaststellen van de bewijswaarde van de UNHCR Guidance note en de EUAA Country Guidance met betrekking tot de beschermingsnoden van Afgaanse asielzoekers zijn de volgende elementen relevant om in overweging te nemen: (1) hoe actueel de informatie is die ten grondslag ligt aan deze specifieke richtlijnen, (2) het risico op potentiële vooringenomenheid ten gevolge van de politieke belangen die de EU lidstaten hebben bij het niet oproepen tot het bevroren van beslissingen met betrekking tot Afgaanse verzoekers, en (3) de interpretatie van de informatie zelf.”

Nansen concludeerde dat de UNHCR Guidance Note van februari 2022 een significante bewijswaarde heeft, zwaarder dan die van de richtlijnen van het Europees Asielagentschap. Bovendien, is het bewijslast van het CGVS ook bijzonder hoog om van het advies van UNHCR af te wijken en negatieve beslissingen in Afgaanse dossiers te nemen.

In dit verband, schrijft Nansen dat de informatie waarop de COI Focus Afghanistan van CEDOCA van 5 mei 2022 gebaseerd werd is “niet relevant noch up-to-date, accuraat of gebalanceerd genoeg. Het CGVS dient in elk individueel dossier de informatie aan te vullen”. Dit werd in casu niet gedaan.

2.2.2. Aangaande de situatie in Koboel

Ten eerste zij erop gewezen dat verweerder geen melding maakt van de veiligheidssituatie in de provincie van herkomst van verzoeker, namelijk Koboel.

Volgens het EASO-verslag gepubliceerd in augustus 2022, stellen wij vast dat het veiligheidssituatie in de provincie van Koboel (provincie van herkomst van verzoeker) zeer onstabiel en onveilig is:

“ During the reference period, ACLED recorded 226 security incidents in Kabul Province, 103 of which were coded as ‘violence against civilians,’ 72 as ‘explosions/remote violence’ and 51 as ‘battles,’ as shown in the graph below:

AFGHANISTAN - SECURITY SITUATION

“Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report August 2022”, augustus 2022, <https://83 www.cgira.be/fr/infos-pays/euaa-coi-report-security-situation-0>, pp. 157-158.

Figure 7. Kabul Province - Security events coded as ‘battles’, ‘remote violence/explosions,’ and ‘violence against civilians’ from 15 August 2021 to 30 June 2022, based on ACLED data Kabul Province was the most conflict affected region in terms of recorded security incidents and fatalities in the reference period according to ACLED data, and in terms of civilian fatalities according to available data of UCDP.

As recorded by ACLED, 193 of the overall number of the security incidents in Kabul Province occurred in Kabul District, which resulted in 459 of 515 recorded fatalities. According to UCPD, 32 of 35 security incidents and 297 out of 298 civilian deaths documented in the reference period in Kabul Province occurred in Kabul District. Information on the security situation and details on the security incidents in Kabul District are covered in section 4.1 Kabul City. The following chapter focuses on the security incidents in the remaining districts of Kabul Province.

Most of the security incidents recorded by ACLED in the reference period, excluding Kabul District, were ‘battles’ (18 incidents resulting in 29 fatalities), followed by ‘violence against civilians’ (eight incidents resulting in 24 fatalities), and ‘explosions/remote violence’ (seven incidents resulting in three fatalities). Apart from Kabul District, ACLED recorded security incidents in Shakar Dara (7), Bagrami (6), Paghman (6), Qara Bagh (4), Mir Bacha Kot (3), Dehsabz (2), Surubi (2), Chahar Asyab (1), and Estalef (1) districts of Kabul Province.

According to ACLED, NRF was involved in nine security incidents, all of which were either armed clashes with the Taliban or attacks by NRF on the Taliban targets and resulted in 16 fatalities. For all these incidents ACLED recorded Twitter as a source, with two incidents being also reported by local media. Next to clashes with NRF, ACLED recorded two attacks on Taliban targets claimed by NLFA, one by AFF, and one by the Afghan Liberation Movement. On 2 May 2022, two Taliban members were reportedly killed in an attack on the road to Parwan Province in Qara Bagh District. According to Hasht-e Subh, NLFA claimed to be responsible for the attack. On 7 June 2022, the Afghan Liberation Movement claimed an attack on Taliban intelligence director for Musahi District. As noted by ACLED, NRF ‘was also reported as claiming the attack, but NRF sources did not release any report about it.’

Al Jazeera reported in August 2021 that ISKP, has established ‘sleeper cells in Kabul,’ besides other provinces. According to ACLED, 55 security incidents in Kabul Province were attributed to ISKP, with 52 of them recorded in Kabul District. On 7 October 2021, it was reported that Taliban forces conducted an operation in Paghman District, capturing four members of ISKP. On 18 November 2021, it was reported that Taliban security forces carried out an operation leading to the destruction of an ISKP sanctuary in Shakar Dara District. During the fighting between Taliban forces and ISKP members, which reportedly lasted five hours, two ISKP fighters were killed. No civilian fatalities were reported.

ACLED attributed 53 security incidents to unidentified armed groups, with 46 of these incidents being recorded in Kabul District. On 16 January 2022, an IED explosion by unknown perpetrators at a roadside in Bagrami District killed one child and led to the injury of four members of the Taliban security forces. On 26 March 2022, a male dermatologist was abducted by unknown perpetrators on the highway between Kabul and Jalalabad”.

In tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat de provincie Koboel niet veilig voor de burgers is. Door geen rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker alsook de algemene situatie in het provincie Koboel heeft de tegenpartij het artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat:

« Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » Zoals hierboven getoond, zijn er meerdere bronnen dat aantonen dat het provincie Koboel niet veilig is.

2.2.3. Aangaande de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan

Verzoeker vreest ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal

verzoeker komen in een situatie van extreme armoede waar hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien.

Met betrekking tot de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, is het land geconfronteerd met extreem tekorten en armoede. Het land is vernietig. Veel mensen ontheemd zijn. Op sociaaleconomisch vlak maakt Afghanistan een ongekennd economische crisis. Vóór de Taliban machtsovername bevond zich Afghanistan al in een zeer precare economische situatie veroorzaakt door ernstige droogte, de Covid-19 pandemie, het gewapend conflict. Deze situatie is verslecht geworden. De krant "La Libre" vat de situatie samen als volgt:

« Dans le même temps, les Nations unies multiplient les appels à l'aide pour la population afghane. Le 15 mars 2022, le représentant spécial adjoint à la Mission d'assistance des Nations unies en Afghanistan (Manua) rappelait que la population afghane fait actuellement face à une crise d'insécurité alimentaire et de malnutrition aux proportions inégalées. Il s'effraie du fait que 95 % de la population n'a pas assez à manger et que 23 millions de personnes souffrent sévèrement de la faim, soit la moitié de la population afghane. Plus de 13 000 nouveau-nés sont morts depuis le début de l'année 2022, de la faim ou de maladies liées à la malnutrition. » .

De Verenigde Naties-secretaris Antonio Guterres heeft de alarmbel getrokken. Volgens de Verenigde Naties dreigt hongersnood voor 9 miljoen mensen in Afghanistan. Het is te lezen dat één miljoen kinderen van honger te sterven dreigt. De humanitaire toestand in Afghanistan gaat volgens hem dramatisch achteruit. Momenteel kent Afghanistan een ontkende socio-economische en humanitaire crisis. Het is onbetwistbaar en het zal waarschijnlijk niet verbeteren. Waarom? Om dit vraag te kunnen antwoorden, moeten we andere vragen stellen: Hoe zou deze situatie kunnen verbeteren? Hoe zou de crisis zich oplossen? Wie zou de socio-economische en humanitaire crisis oplossen? Wat zijn de noodzakelijke stappen om uit de crisis te komen? Welke middelen zijn er nodig om de socioeconomische en humanitaire crisis te resorberen? Welke factoren zijn er in de balans? Sociale wetenschappen zijn niet in staat om de toekomst te predikteren, maar ze zijn geschikt om fenomenen uit het verleden uit te leggen. Als gevolgd, experts kunnen niet definitieve antwoorden geven op de voorgaande vragen over Afghanistan. In tegenstelling, kunnen we de huidige situatie in Afghanistan met de situatie van andere regio, in het verleden, vergelijken. Inderdaad, is Afghanistan niet het eerst land om een machtsovername te kennen. Het is niet het eerste land om diepe regime verandering te kennen. Het is niet het eerst land om een socio-economische en humanitaire crisis te kennen na het eind van een oorlog.

Het Europese continent werd ook het decor van een economische en humanitaire crisis na de tweede wereldoorlog. Maar, in tegenstelling tot de Afghaanse situatie, hadden de Europese landen goede internationale relaties. Het is een bekend feit dat het alleen dankzij de hulp van de Verenigde Staten dat de Europese landen zich konden herstellen. De hulp van de Verenigde Staten – de Marshall plan – kwam niet zonder voorwaarden. De Verenigde Staten verplichtte Europese Landen om samen te werken, om Duitsland te includeren in het herstellingsplan van de economie. Spanje werd uitgesloten door de Verenigde Staten plan omdat het regime van Franco niet democratische

was. Afghanistan heeft een dringend nood aan iets gelijk aan een Marshall Plan - buiten twijfel. Maar, net zoals de Verenigde Staten na de tweede oorlog, de internationale gemeenschap is het land aan het verplichten om voorwaarden te respecteren om van degene hulp te genieten. Door zijn weigering om fundamentele rechten te garanderen - in het bijzonder die van vrouwen; door zijn weigering om een democratische staat op te bouwen; zijn de de-facto autoriteiten rechtstreek verantwoordelijk van de socio-humanitaire et economische crisis in Afghanistan.

Deze verergering van de humanitaire en socio-economische toestand is door de gedragingen van de nieuwe regering veroorzaakt. Het is een direct gevolg van de internationale sancties, de welke werden genomen wegens de niet-democratische aarde van de Taliban regime: "As noted by the World Bank, interruption of international aid and disruption of trade and the banking system followed immediately after the Taliban took over the country.⁷³² Foreign grants, amounting to around 8.5 billion dollars a year and covering 43 % of Afghanistan's GDP, including 75 % of public expenditures, 50 % of the budget, and around 90 % of expenditures in the security sphere, were frozen due to sanctions on insurgent movements and their leaders. Besides the largest part of the international aid, Afghanistan's currency reserves were also frozen.⁷³³ As underlined by the Secretary-General's Special Representative and Head of the UNAMA, Deborah Lyons, in November 2021, financial sanctions, which paralysed Afghanistan's economy, were the primary cause for #the dire humanitarian situation!\$in the country!.

(...)

According to a projection for the period between November 2021 and March 2022, the number of Afghans in IPC Phase 3 or above was predicted to increase to 22.8 million, which is nearly a 35 % increase compared to the same period in 2020. The reasons behind the deterioration in food access were reported to comprise climate conditions (droughts), high food prices, international sanctions, increasing unemployment, and #possibly increased displacement.!" . Inderdaad zijn miljarden Afghaanse tegoeden momenteel bevroren in het buitenland. De 91 internationale gemeenschap weigert om aan de Taliban toegang tot de tegoeden te geven zo lang de Taliban weigeren om scholen toegankelijk voor meisjes te maken, en een inclusief regering te formeren.

Dringend internationale humanitaire hulp alleen is geleverd. Zo lang scholen gesloten zijn voor meisjes en het Taliban regering niet inclusief is, alleen beperkte humanitaire hulp geleverd zal worden. Zonder de aanvaarding van de voorwaarden van de internationale gemeenschap door de Taliban zal deze situatie blijven. De beperkte dringend internationale humanitaire hulp is ontoereikend om in de vitale behoeften van de Afghaanse bevolking te voorzien. De nieuwe Afghaanse regering weigert de voorwaarden van de internationale gemeenschap te accepteren, als gevolgd komt de humanitaire hulp niet, noch de Afghaanse tegoeden. Deze situatie blijft sinds de machtsovername.

Tegelijkertijd is de administratieve en technische capaciteit van de Taliban zeer beperkt. Als gevolgd worden basisdiensten door de overheid niet verleend. De Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties riep op de internationale gemeenschap om de noden van Afghanistan te lenigen. Dit is ook een direct gevolg van het autoritaire regime van de Taliban.

Inderdaad zijn vele voormalige regeringsambtenaren het land ontvlucht of zijn ze ondergedoken door vergelding door de Taliban. Andere ambtenaren werden verplicht te stoppen met werken, bijvoorbeeld vrouwen. Dit, gekoppeld met het gebrek aan financiële middelen (door het niet aanvaarden van de door de internationale gemeenschap gestelde voorwaarden) heeft als gevolg dat basisdiensten door de overheid niet worden verleend. Het personeel krijgt geen salaris. Het tekort aan ambtenaren en financiële middelen is een direct consequentie van de regels door de Taliban gesteld. Gestaagd werkloosheid is ook een direct consequentie van het autoritaire regime van de Taliban. werkloosheid veroorzaakt armoede en verhindert mensen te voorzien in basisbehoeften zoals voedsel en onderdak. Ter herinnering verbieden de Taliban vrouwen te werken. Bovendien zijn veel beroepsactiviteiten zoals muzikant, make-up artiest, kapster, schoonheidsspecialist, enz. verboden.

Dit heeft geleden tot de huidige humanitaire crisis. De Taliban zijn overwegend verantwoordelijke voor de huidige extreme precaire situatie. Een recent (20 december 2022) persbericht van de VN Security Council is duidelijk in dit verband. De dramatische humanitaire en socioeconomische toestand is een direct gevolg van de keuzes die het Taliban-regime heeft gemaakt. De algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan is dus overwegend door de gedragingen van de nieuwe de facto regering veroorzaakt. De ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet is dus veroorzaakt door actoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In een recent arrest besloot Uw Raad:

“In tegenstelling tot de summiere analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota, blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden. De Raad brengt in herinnering dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet uitsluitend door gedragingen van actoren zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dient veroorzaakt te zijn om onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen, maar wel overwegend. Voorts geeft de landeninformatie die door de verwerende partij bijgebracht wordt, duidelijk aan dat deze rapporten met enige terughoudendheid dienen gelezen te worden daar het zeer moeilijk is om relevante en adequate informatie te vinden omtrent het beleid van de de-factoregering in Afghanistan. Verscheidene rapporten geven aan dat er een groot verschil bestaat tussen wat de de-factoregering in Afghanistan zegt en uiteindelijk doet. In deze brengt de Raad in herinnering dat als de humanitaire crisis in Afghanistan na verder onderzoek inderdaad vergelijkbaar blijkt te zijn aan de situatie in het arrest Sufi en Elmi en aldus overwegend te wijten is aan handelingen van actoren, dan valt dit onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.” (RvV, arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, punt 4.4.12.).

Er dient te worden opgemerkt, als benadrukt door Nansen in de Note van 23 juni 2022 reeds geciteerd:

“de COI Focus van Cedoca geen enkele informatie bevat met betrekking tot de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Nochtans heeft de RvV in de uitspraak van 31 maart 2022, nr. 270.813, specifiek onderzoeksmaatregelen bevolen met betrekking tot de humanitaire crisis in Afghanistan. De summiere analyse van het CGVS, gebaseerd op onder andere het rapport van het Europees Asielagentschap van januari 2022,82 was immers niet voldoende om na te gaan of een verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waar zij niet in haar elementaire levensbehoeften kan voorzien.”

Aangezien de beschikbare informatie is de verzoekende partij van mening dat artikel 48/4 b) van de Vreemdelingenwet toegepast moet worden en als gevolgd de subsidiaire bescherming aan verzoeker moet worden verleend.

Zou Uw Raad beslissen dat er niet genoeg informatie is over het beleid van de de facto regering in Afghanistan en het verband met het huidige humanitaire en socio-economische crisis, vraagt verzoeker U met eerbied, de bestreden beslissing te vernietigen om zijn dossier opnieuw voor het CGVS te sturen en dit punt verder te onderzoeken.

Zou Uw Raad niet tot de conclusie komen dat de huidige dramatische humanitaire toestand het gevolg van de Taliban regering beslissingen is, en als gevolgd artikel 48/4, b), niet van toepassing is, zijn we van mening dat België verplicht is, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige

schending van de rechten bevat in artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt wordt door een overheidsactor of door een particulier. Aangezien deze gevaarlijke veiligheidssituatie, socio-economische situatie en humanitaire situatie is verzoeker bang om onderwerp te worden op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in Afghanistan.

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeelt dat:

"Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91, §147). Artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering en verplicht de 101 staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht

dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier. Zo 102 beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt wordt niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juni 2001, Adm. Publique, 09/2001, 154 – 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten – artikelen 2 en 3 van het EVRM – hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 – 2000, p. 31).

Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico loopt op een schending van de rechten voortvloeiende uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De verwerende partij legt op 8 februari 2024 een aanvullende nota neer waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. Zij verwijst daarbij naar de volgende landeninformatie:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf ;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-2/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door te taliban te worden vervolgd omdat hij wordt beschuldigd van spionage en verblijf in een niet-islamitisch land. Hij zou ook het leger geholpen hebben de taliban te lokaliseren. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud verzoeker heeft gezegd dat hij moest aangeven wanneer hij iets niet verstond of de tolk niet goed begreep, zodat dit zou kunnen uitgeklaard worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven, dat hij de tolk begrepen heeft en dat alle vragen duidelijk waren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen.

Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn:

- Medische problemen en vermogen tot het verstrekken van informatie:
 - o Het CGVS stelt vast dat ondanks de verklaringen over rugklachten en het voorleggen van een medisch attest, de fysieke moeilijkheden niet van dien aard zijn dat ze het verstrekken van informatie tijdens het persoonlijk onderhoud belemmerden. Verzoeker slaagde er voldoende in zijn asielmotieven uit te zetten en maakte geen gebruik van aangeboden pauzes of de mogelijkheid om rond te lopen.
 - o De beschuldiging van spionage door de taliban is niet geloofwaardig. Verzoekers verklaringen zijn vaag en tegenstrijdig. Gevraagd wat hij precies gezien heeft, vraagt verzoeker eerst af wat hij moet vertellen. Daarna verklaart hij dat hij ze zag, want ze waren dichtbij (CGVS, p. 17). Gevraagd om duidelijker te zijn antwoordde hij naast de kwestie (CGVS, p. 18). Een derde maal om verduidelijking gevraagd, verklaart hij dat hij hen kon zien omdat hij de weg naast hen had genomen (CGVS, p. 18). Verzoeker verklaarde dat hij op een helling moest staan om te zien wat zij deden (CGVS, p. 19). Ondanks het risico om ontdekt te worden bleef verzoeker kijken wat zij aan het doen waren (CGVS, p. 19). Aanvankelijk verklaarde verzoeker dat hij niet wist of ze hem zagen, vervolgens verklaarde hij dat ze hem toeriepen weg te gaan. Deze wisselende verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid.
- Gebrek aan strategische logica in de acties van de taliban:
 - o De vraag rijst waarom de taliban openlijk en bij klaarlichte dag een bom zouden plaatsen op een weg die het overheidspersoneel niet regelmatig nam omdat deze hen verder in talibangebied zou brengen (CGVS, p. 18 en 20).
 - o Het is vreemd dat de taliban bij het uitvoeren van een clandestiene actie, niet meteen actie ondernamen toen ze gezien werden door verzoeker, te meer nu hij reeds meerdere malen hardhandig door hen werd aangepakt (CGVS, p. 13). Het is ze dan ook erg vreemd dat ze hem alleen aanmaanden om naar huis te gaan. Uit informatiebronnen blijkt dat vermeende spionnen zeer gewelddadig door de taliban worden vervolgd.
- Inconsistenties in het gedrag en de reacties van de verzoeker:
 - o Verzoekers houding strookt niet met het gevaar dat hij loopt als getuige. Na het zien van de graafwerken, werd hij tegengehouden door een konvooi van 50 overheidsvoertuigen (CGVS, p. 19). Hij lichtte hen meteen in over de taliban (CGVS, p. 20). Het doorgeven van eender welke informatie over de taliban, kon ernstige risico's met zich meebrengen (CGVS, p. 10 en 13). Verzoeker had daarvoor reeds meerdere aanvaringen met de taliban (waaronder een ontvoering nadat hij een overheidspersoon verzorgde) en heeft deze nooit gemeld aan de politie (CGVS, p. 20). Verzoeker wist dan ook dat het doorgeven van informatie over de taliban, ernstige risico's impliceerde. Verzoeker was ook nog jong en het lijkt niet onwaarschijnlijk dat

- hij dit vooraf met zijn vader zou bespreken, zeker in de Afghaanse context waarin jongeren vaak zelf weinig zelf beslissingen nemen en naar het oordeel van hun vader of andere mannelijke verantwoordelijken luisteren.
- Niet aannemelijke werkwijze van de autoriteiten, verzoeker en taliban
 - o Het lijkt onlogisch dat een Afghaanse militaire operatie tegen de taliban in verzoekers schoenen zou worden geschoven omdat hij toevallig dat ogenblik de taliban iets zag ondernemen. Aan een grote militaire operatie gaat een grondige planning vooraf. Het is ook vreemd dat een militair konvooi aan een plaatselijke jongeman moet vragen naar de locatie van hun doelwit. Aangezien de locatie in taliban-gebied was is het ook niet aannemelijk dat ze verzoeker zouden vertrouwen.
 - o Het is vreemd dat verzoeker niet aan zijn vader vertelde dat hij de autoriteiten had gewaarschuwd over de activiteiten van de taliban (CGVS, p. 21).
Te meer nu zijn vader eerder alles in het werk stelde om hem vrij te krijgen toen de taliban hem een eerste keer vasthielden (CGVS, p. 13 en 15). Het is onlogisch dat verzoeker meteen de politie contacteerde maar niet zijn familie inlichtte over wat hij de taliban zag doen. Als hij werkelijk vreesde dat de taliban thuis zouden binnenvallen, wat vroeger reeds meermaals gebeurde, spreekt het voor zich dat hij zijn familie zou hebben gewaarschuwd voor mogelijk gevaar.
 - o Verzoeker verklaarde dat de autoriteiten uren verwickeld waren in een gevecht met de taliban (CGVS, p. 13). De taliban zouden diezelfde nacht naar verzoekers huis zijn gekomen (CGVS, p. 21). Verzoeker verklaarde dat ze hem naar buiten riepen en hij zonder argwaan naar buiten ging, wat vreemd is. Het is ook niet duidelijk waarom zij verzoeker niet gewoon thuis oppakten en buiten bleven wachten, indien hij gezocht werd.
 - Onwaarschijnlijke ontsnapping en twijfelachtige interacties met de taliban:
 - o Verzoeker verklaarde dat hij vier dagen werd vastgehouden door de taliban (CGVS, p. 14). Hij kon ontsnappen omdat zij zijn handen en voeten losmaakten zodat hij kon drinken (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom de taliban hem hiervoor losmaakten, verklaart hij dat ze hem verkeerd hadden vastgebonden en hij op die manier geen water kon drinken. Ze maakten hem ook los om naar het toilet te gaan (CGVS, p. 22). Eerder verklaarde hij echter dat zij hun gevangenen onmenselijk behandelden. Het is dan ook merkwaardig dat ze hem hielpen met het drinken van water en naar toilet gaan. Ook deden ze de container niet op slot. Het is niet consistent met zijn eerdere verklaringen over de taliban dat hij hierdoor kon ontsnappen. Verzoeker verklaarde ook dat hij in vier dagen niet genoeg eten kreeg en af en toe een beetje water (CGVS, p. 14 en 17). Het is vreemd dat hij in verzwakte toestand, blootvoets, in vijftien minuten naar huis kon lopen, waar normaal vijftig minuten voor nodig zijn. Dat was bovendien 's nachts, terwijl hij rugproblemen had en niet wist waar hij was.
 - Reactie gezin op de ontvoering:
 - o Verzoeker verklaart dat zijn gezin niets durfde ondernemen tijdens zijn vier dagen gevangenschap (CGVS, p. 22). Dit is niet consistent met hun eerdere gedrag, waarbij verzoekers vader bij de eerste ontvoering onmiddellijk de malek en dorpsouderen inschakelde om hem vrij te krijgen. De weinige voorzorgsmaatregelen en passieve houding, tasten de geloofwaardigheid van de verdwijning aan. Meer dan een jaar eerder zou hij tien dagen zijn meegenomen door de taliban omdat hij onderdak had geboden aan een vriend die diende bij een controlepost. Na bemiddeling en betaling van een afkoopsom werd verzoeker vrijgelaten, en moest daarna drie maanden in het ziekenhuis verblijven. Verzoeker heeft bij de DVZ niets over deze ontvoering verklaard. Zijn rugklachten zouden nochtans het rechtstreeks gevolg zijn van deze ontvoering.
 - de zoektocht door de taliban:
 - o er blijkt niet dat de taliban na zijn vlucht op een doortastende manier naar verzoeker zochten. Zij kwamen meerdere keren naar het huis (CGVS, p. 23), maar wanneer eerder tijdens het persoonlijk onderhoud geïnformeerd wordt naar de situatie van zijn familie, verklaart hij dat er geen problemen zijn; "ze zijn goed" (CGVS, p. 5, 23 en 24). Dit staat in contrast met de bewering dat ze verzoekers broer na zijn vertrek hebben geslagen (CGVS, p. 23). De taliban ondernamen geen verdere acties. Uit niets blijkt dat de taliban op zoek zijn naar verzoeker, ondanks de beschuldiging van spionage.
 - Verwestering:
 - o Over de mogelijke problemen wegens een verblijf in niet-islamitische landen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn activiteiten of levensstijl een uiting zijn van een politieke of religieuze overtuiging. Zijn job in een pluimveebedrijf is geen uiting van een gewijzigde politieke of religieuze overtuiging. Er blijkt niet dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat

hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

- Verzoekers broer R. zou zich kort voor de val van de Afghaanse overheid bij het leger hebben aangesloten en is sindsdien verdwenen. Ondanks contact met zijn familie, kan verzoeker hier nauwelijks iets over vertellen. Hij legt ook geen bewijzen voor van de aansluiting bij het leger.
- Documenten:
 - o De documenten die door de verzoeker zijn overlegd, waaronder identiteitsdocumenten en een medisch attest, zijn niet voldoende geacht om zijn beweringen te staven, mede door de algemene context van corruptie en de mogelijkheid van vervalsing in Afghanistan.
- Eerdere asielpedure in Oostenrijk en het verlaten daarvan:
 - o Het feit dat de verzoeker Oostenrijk verliet waar hij ook internationale bescherming had aangevraagd en deze pedure niet heeft voortgezet, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van nood aan bescherming.

Verzoeker geeft aan dat de initiële onzekerheid ("*misschien*") over de vraag of de taliban hem zagen, meer te maken heeft met taalgebruik dan met een bewuste verandering van zijn verhaal.

De Raad merkt op dat verzoeker kan worden bijgetreden in de mate hij aanvoert dat er rekening moet worden gehouden met vertaalmoeilijkheden en stress bij het beoordelen van zijn verklaringen. Evenwel blijkt uit de lezing van de persoonlijke notities dat verzoeker, gevraagd om concreet duidelijk te maken wat hij precies zag en waar hij zich situeerde op dat ogenblik, zeer moeilijk antwoordt en niet eenduidig antwoordt op de vraag waar hij was toen hij de taliban opmerkte. De vraag moet driemaal gesteld worden vooraleer hij een duidelijk antwoord geeft (p. 17-18). Uit aandachtige lezing van zijn verklaringen kan worden opgemaakt dat verzoeker bij het kanaal water aan het omleiden was voor het veld toen hij een geluid hoorde. Hij ging de helling op om te kijken. Daar zag hij vier à vijf taliban iets begraven aan de weg van het dorp naar Hisarak en Jarobi. De taliban schreeuwden naar hem om hem weg te jagen. Verzoeker ging weg van de helling en terug naar beneden waar hij een militaire colonne tegenkwam.

Op grond van deze verklaringen kan de Raad aannemen dat verzoeker mogelijk iets heeft gezien. Verzoekers verklaringen zijn niet werkelijk tegenstrijdig, al moet worden opgemerkt dat de verklaringen zeer vaag en verwarrend zijn, verzoeker vaak het onderwerp verandert en slechts met de grootste moeite enigszins concrete verklaringen uit hem gehaald kunnen worden.

Wat betreft de keuze van de locatie van de bom, blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze weg niet vaak gebruikt werd door overheidstroepen, aangezien deze dieper het taliban-gebied in ging. Dat de taliban op klaarlichte dag een bom plaatsten op een strategisch oninteressante plaats, en geen meer drastische actie ondernamen toen verzoeker hen betrapte, is een vaststelling die vragen opwerpt. De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker in het verleden hardhandig werd aangepakt door de taliban en ook dat uit informatie blijkt dat vermeende spionnen zeer gewelddadig worden vervolgd. Verzoeker werpt een aantal hypothesen op ten aanzien van deze overwegingen. Zo stelt hij dat de bom kon dienen om het territorium af te bakenen, of dat de taliban mogelijk op de hoogte was van een nakende aanval. De Raad merkt op dat ook ten aanzien van deze hypothesen tegenargumenten kunnen worden geformuleerd, zo brengt het plaatsen van bommen op afgelegen wegen in eigen territorium onnodige risico's met zich mee voor de taliban zelf. Uit de informatie van het CGVS blijkt dat de taliban over het algemeen opereren met een hoge mate van voorzichtigheid en geheimhouding, vooral in gebieden met potentiële nabijheid van of zichtbaarheid voor de autoriteiten. Het zou riskant en ongebruikelijk zijn om overdag en in open zicht dergelijke acties uit te voeren, gezien de mogelijke aanwezigheid van burgers die informatie zouden kunnen doorgeven. Dat de taliban het risico op betrapting laag zouden hebben geacht omwille van het afgelegen karakter, neemt niet weg dat het merkwaardig is dat zij geen voorzorgsmaatregelen namen, temeer nu zij effectief door de verzoeker betrappt werden, en hier redelijk laks reageerden in tegenstelling tot hun eerdere gedrag en reputatie ten aanzien van spionnen.

Verzoeker wijst er op dat het voor de taliban duidelijk was dat verzoeker enkel daar was om de velden te irrigeren en dat hij bovendien erg jong was. Hoewel de verzoeker in het middel een logisch aanvaardbare uitleg geeft aan zijn verklaringen, herinnert de Raad eraan dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als een geheel wordt beoordeeld, met inbegrip van waarschijnlijkheid van de gerapporteerde gebeurtenissen en de consistentie van het verhaal. De aard van de beschuldigingen, de gerapporteerde gedragingen van de taliban, en de strategische beslissingen rond het begraven van bommen moeten worden bekeken in het licht van bekende patronen van gedrag en operationele tactieken van de taliban.

Wat betreft het inlichten van het leger, betoogt verzoeker dat hij onder schot werd gehouden en zo geïntimideerd was dat hij hen alles vertelde. De Raad merkt niettemin op dat het feit dat verzoeker zich hier een stresssituatie bevond, niet wegneemt dat hij nog steeds de keuze had om te zeggen dat hij niet wist of erg vage verklaringen af te leggen. Het is redelijk om te verwachten dat individuen nog steeds de mogelijke

gevolgen van hun acties overwegen, vooral in een context waarin de dreiging van represailles van de taliban algemeen bekend is. Het is plausibel dat zelfs onder druk individuen nadenken over de implicaties van het onthullen van informatie aan de autoriteiten, gezien de ernstige en mogelijk levensbedreigende risico's van represailles.

Verzoeker verklaart echter duidelijk dat hij niet wilde dat er mensen opgeblazen zouden worden (notities, p. 20). Hieruit blijkt aldus een zeker vrijwillig karakter van de informatie die hij met het leger deelde. In het licht van het feit dat verzoeker vroeger reeds 10 dagen werd vastgehouden en mishandeld door de taliban, is het redelijk aan te nemen dat een dergelijke traumatische ervaring verzoeker ertoe zou aanzetten zeer voorzichtig te zijn in zijn contacten met het leger, temeer nu hij wist dat er taliban in de nabije omgeving aanwezig waren en dat deze hem hadden gezien. Het is in deze context dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker aan het leger precieze informatie zou geven over hetgeen hij niet gezien had. Er kan worden aangenomen dat verzoeker een besef had van de risico's die hij nam.

Waar verzoeker aanvoert dat hem niet kan worden verweten dat hij zijn vader niet tevoren heeft gesproken, omdat hier geen tijd voor was, kan hij worden bijgetreden. Evenwel is het relevant dat verzoekers familie reeds was tussengekomen toen de taliban hem vasthielden. Gelet op de inspanningen die door zijn vader werden geleverd om hem vrij te krijgen en het traumatisch karakter van deze ervaringen, moet worden besloten dat deze gebeurtenissen een grote impact hadden op verzoekers leven. Er kan dan ook worden verwacht dat verzoeker zich bewust was van de risico's die hij liep. In het verleden viel de taliban ook reeds binnen bij hem thuis. Het is dan ook weinig logisch dat verzoeker zijn familie, met het oog op hun veiligheid, niet verwittigde van het gebeurde en van het mogelijke gevaar. Het feit dat hij schrik had van zijn vader, weegt niet op tegen het feit dat zijn familie zich in een mogelijke levensbedreigende situatie bevond. Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij aanvoert dat hij niet beseftte dat de taliban hem zou verdenken. Zoals reeds aangehaald, stemt dit niet overeen met het gerapporteerde gedrag van de taliban ten aanzien van vermeende spionnen, noch met verzoekers voorgaande ervaringen van gevangenschap en mishandeling door de taliban. Verzoeker betrapte de taliban bij een operatie en werd door hen gezien. Dat hij, zich bewust van de situatie en de nabije aanwezigheid, zonder argwaan concrete informatie over de taliban deelde met het leger, is niet consistent met de context waarbinnen hij zich bevond. Er kan ook worden opgemerkt dat indien het ontzag van zijn vader hem ervan weerhield levensbelangrijke informatie te delen met zijn familie, het hem er vreemd genoeg niet van heeft weerhouden zichzelf en zijn familie in gevaar te brengen door het delen van informatie met het leger.

Met betrekking tot het motief dat het onwaarschijnlijk is dat een militaire colonne van 40 à 50 voertuigen haar operaties zou laten afhangen van de *ad hoc* informatie van één lokale jongeman, voert verzoeker aan dat nooit heeft gezegd dat de operatie uitsluitend op basis van zijn informatie was opgezet. Verzoeker verklaarde namelijk dat toen hij de autoriteiten ontmoette, er al 40 tot 50 voertuigen waren, zodat de operatie inderdaad gepland was. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee bevestigt dat het ging om een grotere, vooraf geplande operatie, waaraan hij geen deel had. Het is dan ook weinig logisch dat de taliban verzoeker verantwoordelijk zouden achten voor deze operatie. Voorts betrof de getuigenis van verzoeker slechts enkele taliban, zodat het niet aannemelijk is dat het leger een grotere, geplande operatie zou aanpassen aan de aanwezigheid van enkele taliban-leden. Het leger was er van op de hoogte dat dit taliban-gebied was, zodat niet wordt ingezien hoe de melding van verzoeker dat er enkele taliban aanwezig waren, een grote invloed zou hebben gehad op het verloop van deze operatie. Het motief wordt dan ook beoordeeld als pertinent en wordt door de Raad mee in overweging genomen.

Met betrekking tot de manier waarop verzoeker door de taliban werd meegenomen, wijst verzoeker er op dat hij verklaarde dat hij niet wist dat het de taliban waren die bij hem aanklopten en het enkele feit dat zij zich op een motor bevonden had hem niet tot een andere conclusie kunnen brengen. De Raad merkt echter op dat verzoekers verklaringen moeten worden beoordeeld binnen de context waar hij zich in bevond en die hij zelf schetste. Verzoeker onderging in het verleden reeds zware mishandelingen door de taliban en er kan van uit worden gegaan dat dit een blijvende impact had op zijn bewustzijn. Hij was die dag getuige van een clandestiene operatie door de taliban en werd daarbij gezien. Vervolgens werd hij onder schot gehouden door het leger en verklikte hij de locatie van de aanwezige taliban. Dit leidde tot een vuurgevecht van meerdere uren. Dat verzoeker diezelfde nacht bezoek kreeg en daarbij nietsvermoedend naar hen toekwam, kan in een dergelijke context niet beschouwd worden als consistent en getuigt van een lankmoedigheid die niet aannemelijk is van een persoon die zich in een dergelijke gespannen situatie bevindt. Verzoekers bemerkingen doen geen afbreuk aan die vaststelling. Waar verzoeker betoogt dat de UNHCR-richtlijnen waarschuwen tegen het formuleren van hypothesen over hoe gebeurtenissen zouden moeten verlopen, is het belangrijk om op te merken dat een beoordeling van de geloofwaardigheid noodzakelijkerwijs inhoudt dat de verklaringen van de verzoeker worden geëvalueerd in het licht van wat bekend is over de context en het gedrag van de betrokken actoren. Een zorgvuldige beoordeling betekent niet het willekeurig aannemen van onwaarschijnlijke scenario's, maar het beoordelen van de verklaringen tegen de achtergrond van bekende feiten en gedragingen.

Met betrekking tot de wijze waarop verzoeker is gevlucht, voert verzoeker aan dat zijn verklaringen over een slechte behandeling betrekking hadden op de eerste keer dat hij door de taliban werd meegenomen en niet over zijn laatste detentie, die leidde tot zijn vlucht. Hij voert ook aan dat het feit dat er op hem werd gestapt toen hij om water vroeg, niet betekent dat de taliban hem niets te drinken hebben gegeven of hem niet naar het toilet hebben laten gaan.

Ook hier merkt de Raad dat rekening moet worden gehouden met de context en bekende feiten omtrent de taliban. De eerdere ervaringen met mishandeling scheppen de verwachting dat een dergelijke behandeling consistent zouden zijn. Het argument dat de taliban hun benadering zouden hebben versoepeld, lijkt in tegenspraak met algemeen gerapporteerde patronen van onmenselijke behandeling door de groep. Het is redelijk om consistentie in gedrag te verwachten, vooral in een context waarin de taliban bekend staan om hun strenge en vaak gewelddadige methoden. Bovendien maakte verzoeker met betrekking tot zijn tweede gevangenschap wel degelijk melding van mishandelingen (notities, p. 14). Hij verklaarde dat hij geslagen werd en onvoldoende water en eten kreeg. Het is in die context wel degelijk opmerkelijk dat ze zijn armen en benen losmaakten, de container verlieten zonder verzoeker terug vast te binden en deze niet op slot deden. De Raad beoordeelt verzoekers verklaringen op dit punt als niet consistent.

Met betrekking tot de ontsnapping zelf, betoogt verzoeker dat hij rende en adrenaline had. Niettemin oordeelt de Raad het als weinig aannemelijk dat verzoeker, die kampt met ernstige rugproblemen nadat hij met een geweerkolf op zijn rug werd geslagen, vier dagen vastgebonden in een container werd vastgehouden, blootvoets, ondervoed en uitgedroogd was, bij nacht op een onbekende plek, op vijftien minuten (notities persoonlijk onderhoud, p. 14; hiermee geconfronteerd past hij dit aan naar "15-20 min of meer", p. 22) thuis geraakte, daar waar deze weg normaal 40 à 50 minuten te voet bedroeg. Verzoeker tracht de lezing van deze feiten te relativiseren en verklaart zijn loopsnelheid door stress, doch het lijkt weinig waarschijnlijk dat verzoeker zich, ondanks zijn fysieke moeilijkheden, tot sterke fysieke prestaties in staat was. Evenmin is het waarschijnlijk dat verzoeker probleemloos kon vertrouwen op zijn 'richtingsgevoel'. In gebieden met een sterke taliban-aanwezigheid kan het willekeurig kiezen van een vluchtrichting zonder specifieke kennis van veilige routes of schuilplaatsen het risico op herontdekking en recaptatie aanzienlijk verhogen. Verzoekers betoog wijzigt niet de vaststelling dat verzoekers ontsnappingsverhaal weinig waarschijnlijk overkomt.

Met betrekking tot de passieve houding van zijn familie tijdens zijn ontvoering, verklaart verzoeker dat hij had kunnen verduidelijken dat de taliban hem al een eerste keer hadden vrijgelaten, en het dorps hoofd zijn vader zei dat het de tweede keer langer zou duren en dat ze zouden moeten wachten. Technisch gezien heeft de familie van verzoeker dus niets ondernomen en gewoon gewacht. De Raad merkt op dat deze *post factum* verklaring weinig overtuigend is. Als zijn vader en dorps hoofd inderdaad een gesprek hebben gevoerd over het wachten, zou dit belangrijke informatie zijn die verzoeker tijdens het interview had kunnen en moeten delen, gezien het gewicht dat dergelijke familie-acties dragen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en de ernst van de situatie. Voorts werd deze vraag reeds aan verzoeker gesteld ter verduidelijking van zijn verklaringen, zodat verzoeker wel degelijk de gelegenheid had dit tijdens het persoonlijk onderhoud te vertellen (notities persoonlijk onderhoud, p. 22).

Wat betreft het motief dat verzoeker tijdens zijn onderhoud met de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn eerste detentie, betoogt verzoeker dat hij na zijn eerste detentie voorwaardelijk was vrijgelaten en het niet nodig achtte Afghanistan te verlaten. De gebeurtenis die tot zijn vlucht heeft geleid was dus zijn tweede detentie. De eerste detentie is slechts een contextueel element, noodzakelijk om het hele verhaal te begrijpen, maar niet doorslaggevend voor zijn ontsnapping. In het beknopte onderhoud heeft hij dit dan ook niet gemeld.

De Raad treedt verzoeker niet bij. Verzoekers relaas en de gebeurtenissen in het kader van zijn vlucht zijn van belang bij het beoordelen van de volledige context en geschiedenis van confrontaties met de taliban. Het achterhouden van dergelijke kritieke informatie tijdens initiële interviews kan worden geïnterpreteerd als een gebrek aan openheid of als poging om het verhaal aan te passen, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Verzoeker verklaarde met betrekking tot zijn eerste detentie zeer ernstige mishandelingen te hebben ondergaan, zoals slagen met geweerkolven, die hebben geleid tot permanente rugproblemen. Dit zijn geen banale feiten of bijkomstigheden. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij bij de eerste detentie voorwaardelijk werd vrijgelaten, zodat dit wel degelijk een impact had op de reactie van de taliban wanneer hij een tweede keer met hen in botsing kwam.

Met betrekking tot de zoektocht van de taliban, wijst verzoeker er op dat hij wel verklaarde dat de taliban langskwamen bij zijn familie om hem te zoeken. Niettegenstaande is de Raad van oordeel dat de zoektocht inderdaad niet doorgedreven is en zich beperkte tot enkele huisbezoeken.

Het betoog van verzoeker weerlegt niet dat verzoekers familie er nog steeds woont en dat er door de taliban geen verdere acties werden ondernomen tegen zijn gezin.

Wanneer, zoals *in casu*, geen materiële bewijzen van de beweerde vervolgingsfeiten kunnen worden voorgelegd, kan overeenkomstig artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, het voordeel van de twijfel worden toegekend indien de verzoeker een oprechte inspanning doet om zijn verzoek te staven en alle

elementen voorlegt waarover hij beschikt, zijn verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend is en relevant is voor zijn verzoek. Dit is de te dezen niet het geval.

Na afweging van de verschillende elementen in verzoekers relaas, is de Raad van oordeel dat de inconsistenties, onlogische of weinig aannemelijke elementen in het relaas, ertoe leidt dat de algemene geloofwaardigheid niet vaststaat. Gelet op voorgaande elementen, treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar wordt gesteld dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn verklaarde aanvaringen met de taliban.

2.4.2. Verzoeker verwijst vervolgens naar een vrees voor vervolging door de taliban omdat hij door hen dreigt te worden gepercipieerd als “*verwesterd*”. Op grond van de verschillende informatiebronnen in het administratief dossier, komt de Raad tot de volgende beoordeling.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, DAecember 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’- d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het

netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu voert verzoeker aan dat hij reeds enige tijd in Europa verblijft. Hij voegt enkele getuigenverklaringen en bewijzen van tewerkstelling. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit

opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren in 2001 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2017. Hij verbleef echter drie jaar en acht maanden in Turkije, een islamitisch land. Bij zijn aankomst in België in oktober 2021 was verzoeker ongeveer 20 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker verklaart dat hij een relatie heeft, maar brengt geen enkel element naar voren om dit te duiden, noch de aard van de relatie, noch de duur of de ernst ervan. Hij beperkt zich tot een vage verwijzing.

Waar hij stelt dat hij werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afgaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

2.4.3. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de

vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, twee zussen, nog in Afghanistan verblijven (notities persoonlijk verslag, p. 4).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepert*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (*incl.* de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen.

Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kaboel. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Buiten de elementen met betrekking tot het vluchtrelaas, die hoger reeds werden besproken, voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofdte wijzen op een verhoogd risico om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT